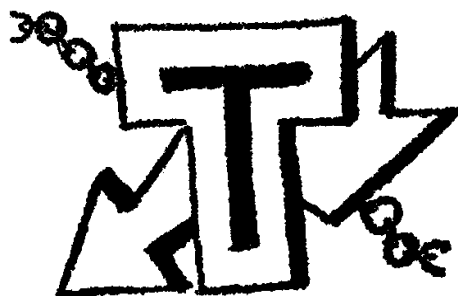

TAJEMNÉ TAMANGO

Proč bylo psáno a hráno tajemné Tamango

Hráli jste Tamango v době, kdy většina občanů naší země zavírala oči a nechtěla vidět. Za hlupáky byli tehdy považováni ti, kteří pomohli vstát poraženému, ti, kteří nezradili své přesvědčení pro vidinu hmotných výhod. Lidé se smáli těm, kteří vrátili nalezený měšec pravému majiteli. A záviděli těm, kteří uměli nejlépe šplhat po zádech ostatních a nevadilo jim, že někoho poranili. A mnozí prodali pravdu, čest a svobodu, aby jim mohli být podobní.

Vzpomeňte na všechny, i z našich řad, kteří okamžitý prospěch a osobní výhody kladli výše než shora uvedené „nepraktické a zastaralé ideály“.

Kdo hledal pravdu a čest, bloudil jako zatracenec mořem zbabělosti a sobectví – a byl možná považován za podivína.

Nechtěl jsem uvěřit, že se už nenajdou lidé, kteří jsou schopni milovat svobodu pravdu a čest, nechtěl jsem věřit, že ta slova zůstala prázdnými pojmy. Chtěl jsem vychovat bojovníky, kteří jednou budou umět říci proti všem, i když se budou bát:

„Mám svůj názor! Mám svou pravdu!“

A proto jsem vyvolal ducha Černého stínu, proto se objevila hvězda Tamanga – království cti, svobody a pravdy. Teď si kdekdo myslí, že je vše hotovo a říše spravedlivých je mezi námi. Ale varuji Vás, není to pravda! Lidé se přeci přes noc nezměnili. Boj teprve začíná – a bude velmi dlouhý a těžký.....

Dáno na konci listopadu 1989, v souvislosti se zakončením dlouhodobé hry „Tajemné Tamango“ a listopadovými událostmi.

Věnováno Rudovi, Kroppimu, Radce, Hamanovi, Čtveráku Sardinkovi a dalším známým i neznámým študákům.
Děkujeme

Vydává oddíl Brontosaurus jako 1. číslo oddílového časopisu PŘESLIČKA III. ročník 1990-91

DROZBITÉ OKOVY

LEGENDA I.

Horké španělské slunce se toho letního rána vykulilo na obzor jako jindy, aby naplnilo lidská srdce radostí a ozdobilo barvami jitřní svět. Všichni je vítali; lidé, květiny i ptáci, i vypařující se démanty rosy, která osvěžovala ovzduší. Jen v zapadlém koutě kraje baskického, v strašných mramorových lomech u San Sebastianu, tam nebyl vítán nový den a slunce, neboť to obojí bylo zdrojem utrpení tak hrozného, že si je člověk počestný ani představití neumí.

Jakmile objevil se rudý skrojek sluneční nad okraji oslnivě bílých stěn lomu, ozvaly se pronikavé zvuky zvonu. To hrozné znamení zarývalo se do srdcí lidí jako žhavá dýka – začíná nový den, nové nekonečné hodiny, plné utrpení. Z ubohých chatrčí ozývá se sténání a řinčení železné. Ti, kdož tu vzácný mramor dobývají, se objevují před tváří slunce, ale nevelebí ho – spíš proklínají! Jsou to mužové statní, v květu let i sil, avšak též starci a jinoši mladí. A všichni stejné okovy nesou, jež jim jen krátké kroky umožňují. Kolem galejníků se seskupili dozorcí. Jsou to muži krutí, nelidští, kteří jen zde, v lomech galejnických, mohou najít uplatnění, však mezi lidmi řádnými musí vzbuditi nejhlubší opovržení. Jsou po zuby ozbrojeni, vždyť galejnici jsou nelidskými podmínkami často dohnáni k šílenému zoufalství – a pak jde dozorcí o život! Každý z nich má v ruce dŮtky a zkrvavená těla polonahých galejníků svědčí o tom, že neváhají je použít.

Zarostlí a špinaví muži jsou rozděleni do skupin a hnáni na svůj pracovní úsek. Brzy se rozbuší kladiva. Mramorový prach bude se zařezávat do očí a čerstvých ran, lepit se na zpocená těla. Zčernalé jazyky budou toužit po kapce vody – ale ta je tu vzácná. Ne každý z mužů vydrží nekonečné hodiny těžké dřiny, bití, žízeň a hlad. A když už galejník nemůže povstat ani po důkladném povzbuzení bičem či kopanci, odtáhnou jej na kraj jedné z šachet a kulkou srazí do hlubin k ostatním mrtvolám. Jsou zoufalci kteří v tom vidí jedinou možnost úniku před bolestí a otroctvím. Slunce je rudé hanbou a rychle kráčí po své dráze, aby nevidělo to místo kde lidé se mění v týraná zvířata či ukrutné ďábly, místo, které by mohlo sloužit za předlohu k Dantovu Peklu.

Ale ani zde neuhaslá zcela udatná lidská srdce. I zde hoří naděje. Nehoří plamenem, připomíná spíš doutnající uhlík, který může být kdykoli uhašen. Ale je tu přec!

A nejčastěji zaplane v nejzazší boudě, která zadní stěnou přisedá ke skále. Dvaceti galejníkům tu nalévá víru do žil starý špatněl Alonzo. Zdá se, že již od nepaměti – snad dvě desítky let už tady umírá zaživa – ale stále doufá ve svobodu. Avšak i nejmenší náznak pokusu o útěk končí vždy strašně – smrtí pod údery bičů či sprškou kamenů, v nejlepší případě s krvavou jizvou ve tvaru V, vypálenou do čela žhavým železem. Tak jsou poznamenáni nezkrotní. A v době, kdy už starý galejník přestává doufat, získá nového posluchače. Jmenuje se Martin. Mladík sotva šestnáctiletý, to však zde není výjimka. Spíš je podivné jeho chování. Skoro pořád mlčí a mlčky vydrží i tu nejhorší dřinu, ač se zdá malý a nepřilíš silný. Odolný je jeho duch! Většina dozorců se bojí studeného pohledu jeho bezbarvých očí. Ty oči však dovedou vzplanout ohnivým leskem, když za večerů Alonzo vypráví o mořských vlnách, vzdušných plachtách a svobodných mužích pod černou vlajkou.

Orla můžeš zabít – ale v kleci jej neudržíš! A Martin je orel. Teď už není sám. Sdružuje se kolem něj několik mladíků, kteří stejně horečně chtějí žít. A Alonzo jim věří a doufá v ně. Snad s nimi nakonec přece jen naposled svobodně vydechne! A prozrazuje jim plán. Tábor galejníků je v hlubokém lomu a vede sem cesta úzkou soutěskou, jenž končí v pevnůstce dozorců. Málokdo ví o puklině ve skále nedaleko od opevnění. K čemu také,

vždyť začíná dvacet stop nad zemí. Člověk by musel mít křídla! A mezi boudami galejníků chodí v noci dvě stráže a třetí je v soutěsce.

Avšak Alonzo ukáže jedné noci Martinovi kovový trojhák, vyrobený z kramlí, které držely krovy chatrčí. Je na dlouhém, tenkém řemenu. Obratná ruka ho zcela jistě zadrhne do úzkého spodního okraje pukliny...

Mladíci jsou horkokrevní. Reptají, když Alonzo nabádá k trpělivosti. Jen bezbarvé Martinovy oči je udržují v poslušnosti. Nerozumí ale. Nač čekat, když srdce tolik touží? A jedné noci Francisko, nejbližší Martinův druh, neudrží své nervy na uzdě. Měsíc je v úplňku a noc je úplně bílá – odvážlivec je odhalen u paty skal těsně před soutěskou – s rozbitými řetězy. Naštěstí nemá hák, který stačil ještě ukryt v kamení. Ví však, že pohrál svůj život a sbírá síly, aby neprohrál i životy druhů.

Ráno pak bylo španělské slunce svědkem hrůzné podívané. Francisko je před zraky ostatních téměř umrskán k smrti. Má prozradit, kdo pomohl rozbít řetěz – to přeci člověk sám nedokáže – a taky jaký byl další plán. Avšak Francisko mlčí. A mlčí i Martin, jenž spolu s Alonzem svírá ruce Manuela, nejmladšího ze spiklenců, aby neprovedl další nepředloženost. Všem se zdá, že slunce praží více, než jindy. Snad ani ono již nemůže snášet ten pohled. A nejsurovější z katů náhle bezvládně klesá. Je pokryt potem a chvěje se v záchvatu. Snad je to úpal – ale mohl to být i úradek Boží či ďábelský! Všichni dozorcí znají jedny nesmiřitelné, bezbarvé oči... A jsou velmi pověřčiví. Nikdo náhle nemá chuť v mučení pokračovat. Franciskovo bezvládné tělo padá do jámy. Ani kulku pro něho nemají, aby zkrátila utrpení. A ostatní galejníci jsou opět krutě hnáni k úmorné dřině...

Případ však natolik zavání zásahem pekelných sil, že celý den nezapláší stín strachu. Galejníci mají dnes mimořádně vzpurné pohledy, slunce se poprvé po mnoha dnech schovalo za husté mraky věštící bouři. Padající balvan nešťastně zraní dozorce.

A s večerem přichází liják, který má trvat do rána. Práce končí dříve a dozorcí chystají pitku, aby přehlušili děs a nečistá svědomí. Stráže jsou zesíleny, ale drží se při ochranné zdi pevnůstky. Mezi galejnické chýše dnes nikdo nepůjde. Ostatně – z propasti se stejně nedá jinudy utéct.

A té noci přichází Martinův povel. Dvacet mužů se zvedne tak tiše, jak jen je možno. Vylomit dveře skladiště je dílem okamžiku. Ocelové krumpáče jsou lepší než kámen. V rachotu hromu není slyšet rány kladiv, které přetínají články řetězů. Alonzo šťastně nachází Franciskem ukrytý hák, a Martin se spouští do šachty mezi páchnoucí mrtvoly. Přítel je dosud živ, na rány bičem se umírá pomalu. Chladný déšť pomáhá ztýranému tělu. Franziskovi se dostává vši dostupné pomoci, kterou osvobození galejníci mají. Už ví, že se stal zázrak, v který nedoufal. Bude žít!

A pak jsou všichni pod puklinou, kudy vede cesta na svobodu. Teď se z ní valí slušný vodopád dešťové vody. Od pevnůstky sem není vidět, ale nikomu z mladíků se nedaří hodit hák správně! Voda jej stále sráží zpět. Srdce uprchlíků prudce buší. Každou chvíli sem může zabrousit někdo z dozorců, stojí sotva sto kroků odtud za zatáčkou soutěsky. Zajímá je však spíš hluk divoké pitky. Brzy budou vystřídáni. Nakonec se háku chápé Alonzo. Jistá ruka, která mnohokrát vrhala podobný nástroj do ráhnoví obchodních lodí, se nezachvěje. Vyčká chvíle, kdy je proud slabší a hák se pevně zaklesne. Martin těch dvacet stop po provaze skoro vylétne. Nedbá vodního proudu. Vlastním tělem jej nahoře odvede jiným směrem a pak vystoupí ostatní. Nakonec vytáhnou i zesláblé Franciska. Nesmírně namáhavě se drápou rozervaným skalním komínem přes balvany a proudy vod. A pak stanou na volné, svobodné zemi. Ve svitu blesku vidí trávu, stromy, v dálce tuší hřbety hor. Alonzo klesá na kolena a s vděčností vzhlíží k nebi. Dočkal se.

Ale není vyhráno. Zítra začne štvance, hon na lidi. Železná ruka zákona má všude své prsty. Kraj bude plný placených donašečů a školených lovců lidí. I mnozí vesničané neodolají

vysoké odměně a zradí galejníka. Je v jejich očích lumpem a vyvrhelem, i když se na galeje dostal třeba jen pro ukradený bochník, když hlad už nebylo možno snést.

Bude to zoufalý hon o život. Každý z nich musí získat něco k jídlu, slušné šaty, peníze a čtyřem šťastlivcům se možná podaří získat i pečeť královského prokurátora, který jim dá nové jméno a čest. Ale mnozí budou chyceni. Na jejich čelech se objeví vypálený cejch a vrátí se do lomu. Tam jim dozorcí připraví pomalé umírání, strašnější než sama smrt.

„Žádal jste mě, done Coronado, o soukromou rozmluvu, která velice spěchá. Nyní však utrácíme čas v radovánkách a nedaří se nám přejít k hlavnímu cíli mé návštěvy u vás. Neboť vězte milý done, že jste mi sice drahým přítelem a věrným stoupencem Tovaryšstva Ježíšova, ale můj čas je přesně vyměřen; přistupme tedy přímo k rozmluvě, která, jak se podle vašeho otálení zdá, bude ožehavá.“

Takto promluvil páter Idefonso, vysoký hodnostář Societás Jesús ku svému hostiteli, donu Pedro Valverde de Coronado, jemuž byla svěřena králem španělským moc v tom nešťastném koutě Pyrenejí, kde vlci a bandité dávají dobrou noc. Úřad vznešený, ale málo výnosný a nelehký. A právě v posledních měsících řádění banditů v okolí přerostlo únosné meze. Objevila se skupina několika nepolapitelných, která přiváděla úřady k šílenství. Don Valverde si popravdě nevěděl rady a nerad a nelehko se k tomu svému přísnému hostu přiznával.

„Vaše přítomnost, parde, je pro mne vzácností. Snažil jsem se ji prodloužit a sobě i vám co nejvíce zpříjemnit. Proto ta hostina i zábavná představení; ale je-li váš čas vskutku tak drahý, pojďme do mé pracovny.“

A don Coronado pokynul vznešenému hostu jezuitovi. Oba opustili hodovní síň, v jejímž ústraní se rozmluva odehrávala, aby pokračovali v soukromí místodržitelovy pracovny.

„... vyzkoušel jsem tedy všechny dostupné prostředky, jak se těm bestiím dostat na kobytku. Vše selhalo, každá důmyslná past sklápěla naprázdno. Horalé s jejichž pomocí jsem nejvíce počítal, pohrdli pohádkovou odměnou. Tváří se, že o ničem neví! Nepomohly ani popravky vesničanů, kterým byl prokázán styk s bandity. Nikdo nic neví...“

A proto jsem se odvážil požádat o radu vás, milosti, samozřejmě soukromě a v tajnosti, ze starého přátelství. Nerad bych, aby zprávy o těch nepříjemnostech obtěžovaly královskou kancelář. Chápejte...“

Páter Idefonso se s porozuměním významně ušklíbl, ale cítil se polichocen.

„Říkal jste, drahý done Coronado, že víte o těch lidech vše, neboť jsou uprchlí galejníci a písemnosti o nich jsou ve vašich rukou. Svěřte mi je, prosím, pečlivě je prostudují. Snad najdu v jejich minulosti něco, co je rozeštvete a zradí – nevěřím jako vy v jejich dokonalé bratrství a ochotu položit za sebe život. Uvidím, snad něco najdeme.“

Brzy na to opustil vzácný host Coronadovu pracovnu, obtěžkán soudními spisy.

Don Pedro Valverde de Coronado prožil neklidnou noc. Usnul teprve k ránu. Věděl, že i u mocného pátera se celou noc svítilo; asi se zabral do studia soudních spisů. Ráno se však jezuita setkal se svým hostitelem zcela svěží a spokojen.

„Mám to, milý done Pedro. Jeden z těch mladíků má sestru. A není to ledaskdo, nýbrž právě onen Francisco, o němž předpokládáte, že je pravou rukou jejich vůdce.“

Don Pedro projevil zklamání: „To ale dávno víme!“

Páter se nedal jeho nedůvěrou zmást.

„Napadlo vás také, jaký je jejich vztah? Ze spisu vyplývá, že se onen mladík dostal na galeje právě pro ni – pobodal jakéhosi opilého šlechtického hejska k smrti, když se jí pokusil znásilnit. Její jméno je Anita Sanchez, bylo jí tehdy před dvěma lety šestnáct let, jejímu bratrovi čtrnáct. Je prý neobyčejně krásná a její bratr ji zbožňuje.

Myslím, že by nebylo těžké ji vyhledat, zatknout pod nějakou záminkou a dopravit ji sem; nejlepší by bylo nařčení z čarodějnictví. Ta dívka se jistě ráda přizná, když se jí to vhodným způsobem vysvětlí. Ty způsoby jistě znáte, v tom vám radit nemusím. Pak, až se ta zpráva roznese, neboť s upálením nebudete chvátat, se vám ta banda přihlásí sama. Nebo alespoň Francisko určitě.“

Páter Ildefonso se odmlčel a zhnuseně pozoroval, jak se Coronadova tvář rozjasnila. Rázným gestem odmítl jeho díky.

„Neděkujte, done, podle mého svědomí je to špinavé svinstvo a jsem rád, že mé jméno tu nebude figurovat. Bezpečnost státních věcí i věcí Řádu však někdy vyžaduje tak hnusných prostředků. Nesmíme se jich štítit. Znáte jistě naše heslo: Účel světí prostředky! To vám říkám jako úřední osoba a člen Řádu. Jako člověk však musím opakovat. Ten mladík je čestný a statečný hrdina, z jeho sestry se v očích lidu stane svatá mučednice a z vás podlý padouch, done. Účelu však bude dosaženo!“

Po těchto slovech se páter Ildefonso Coronadovi mírně uklonil. Jejich rozloučení bylo velmi chladné.

Do ležení v rozpálených pyrenejských skalách dorazil zaprášený a zpocení vesničan. Byl velmi unavený a poškrábaný do krve, jak spěchal mezi trním a skalami. Nedlouho, ale velmi vzrušeně hovořil s Martinem a Franciskem. Potom si krátce odpočinul ve sporém stínu skalního převisu a tábor psanců poté opustil, ale jeho slova zůstala a vložila do srdcí mužů hrůzu.

Zdrcený Francisko, třesa se po celém těle, odchází do ústraní a myslí na to, jak se co nejrychleji dostat do údolí a dát svůj život za milovanou sestru. Podle rolníkových slov je již v žaláři sebastianském – nařčena ze spolků s ďáblem. Co je platno, že se dosud nepřiznala. Francisko dobře ví, co dokáže kat a mučící nástroje. A potom – ohnivá hranice!

A Francisko je najednou malý, slabý a bezmocný. Jediné, co ho napadá, je odejít do města a prodat sebe i druhý za sestru, i když mu rozum říká, že je to zbytečné.

Martin k němu přichází v pravý čas a mluví k němu, dodává mu ducha. Nemohou se přeci vzdát, když tolik prožili. Lidé, kteří prošli peklem, jsou tvrdí. Vzpomínají spolu, jak jich dvacet uprchlo v té hrozně bouři. Jak je šťvali krajem, jak se z úkrytů museli dívat na dva druhy zaživa upálené ve staré salaši, když se nechtěli vzdát, na jiné, kteří byli pobiti meči na útěku a s největší hrůzou na ty, kteří byly chyceni živí.

Jen osm se jich tenkrát zachránilo, Francisko, Martin a Alonzo mezi nimi. Spojili se s dalšími uprchlíky v horách, takže jejich tlupa nyní čítá dvanáct mužů. Martin je nejmladší, ale přesto je uznáván vůdcem – a nyní to musí dokázat.

A skutečně, po rozmluvě s ním už Francisko nepomýšlí na to, jak se vzdát.

S večerem pak muži ukrývají vše, co mají, ve skalách a ozbrojeni pouze dýkami, které lze v šatu ukrýt, odcházejí. Musí být ve městě za úsvitu, kdy v proudech lidu nejsnáze proniknou za hradby nepozorováni. Osvobodí Anitu, nebo zhynou. Jinak nelze, to vědí všichni.

Proniknout do města nebylo snadné, vždyť most byl pečlivě střežen. I město bylo plné stráží. Běda, kdyby u otrhanců spatřily skvostné dýky! Rozdělení na čtyři skupiny usadili se mezi chátrou a chudinou v různých částech města. Tam byly nejméně nápadní. Do večera

museli vyhledat spoustu svých známých, chudáků, zlodějů i žebráků, od nichž již dříve získávali zprávy. Teď však toho bylo žalostně málo.

K Mariovi, uznávanému vůdci sebastianského podsvětí, se vydal Martin osobně. Jen on mu může získat spojení se strážci žaláře, které bude nutno podplatit. Jak mozaika ze střípků skládal se pozvolna bojový plán. A když nadešel večer, věděli už vše.

„Vězení hlídají v noční dobu dva po zuby ozbrojení strážci. Jeden venku, jeden uvnitř. Ten má také klíče a přístup k uvězněné dívce. Zdařilo se podplatit ho, je chtivý blýskavých reálů. A těch máme dost. Zato ten venku je hotový fanatik. Mario radil, abychom se o podplacení vůbec nepokoušeli. Je nutné ho co nejrychleji zneškodnit nebo zmaří celý plán. A to půjde těžko. Je ozbrojen bambitkou a znamenitě vládne kordem!“

Do Martinovy řeči se vložil Francisko, který měl šermířské zkušenosti: „To půjde, použijeme-li dýky a pláště. Ale i tak někdo z nás jistě zahyne kulkou. Leda bychom ho dokázali zneškodnit zezadu.“

A Martin pokračuje:

„Větší potíž bude s heslem, které otevře bránu. Jeho součástí zná osm lidí v různých částech města. Musíme se rozdělit, abychom je obešli v nejkratší době všechny. To bude zlé, protože město je po setmění plné stráží. Raději se dejte zabít, než zatknout! Nesmíte taky za žádnou cenu dovést městské biřice k našim informátorům. Zde je plán rozmístění.“

Velitelé skupin se lačně vrhnou na rozdané plány.

„Ale ve kterém žaláři je Anita? Ve městě jsou tři!“ zvolá napjatě Francisko.

V tom je největší potíž. Mario mi to prozradí světelným signálem těsně před svým odchodem z města. Bojí se prozrazení a úspěchu akce nevěří. Nechce tu být, dokud se vše neuklidní. Nevím, jak jej rozluštit, ale spoléhám na Alonza. Je to prý námořnická záležitost.“

Alonzo mlčky přikývl. Více slov nebylo třeba. Muži si podali ruce, dlouze, na sebe pohlédli a rozloučili se. Mnozí možná naposled. Brzy nato čtyři skupiny zmizeli v houstnoucím šeru.

Po úspěšném nočním útoku na sansebastianské vězení se Martinovi muži ztratili v pustých pyrenejských skalách. Marně se do hor vydalo několik trestných výprav, marně špióni dona Pedra pročesávali vesnice v podhůří. Banda zmizela. A ustaly i nejdůležitější loupeže. V kraji byl po týdny klid. Jen donu Coronadovi nebylo klidu přáno. Od nešťastného zátahu se sestrou Franciskovou nedůvěřoval nikomu a ničemu. Ten klid ho děsil, zdálo se mu, že věští bouři nebo ještě lépe – úder blesku z čistého nebe. Znal Martinovy schopnosti příliš dobře, než aby tomu zlému klidu uvěřil. A čekal, připravoval se, číhal trpělivě jako starý, zkušený tygr, až jeho mladý protivník udělá chybu.

Změnil zcela svou taktiku. Neposílal již lidi do skal. Avšak v každé vesnici měl svého špióna. Své vojáky vycvičil skvělým způsobem, aby dokázali udeřit v nejkratším možném čase na kterémkoli místě. A čekal, čekal, čekal.....

Martinovi muži se přece musí objevit!

Po úspěšném nájezdu na sebastianský žalář a šťastném osvobození Anity o sobě Martinovi muži skutečně přestali dávat vědět. Byli ukryti v nejhlubších horách a neodvažovali

se příliš dolů. Ztratili při krutém boji před žalářem několik nejlepších mužů a vzbudili nesmírnou nenávist nepřátel.

Martin byl moudrý vůdce. Snadno zjistil, jaký plán vymyslel don Pedro a věděl, že každé sídlo v okolí se změnilo v past. Zároveň mu však bylo jasné, že s ukrýváním nemůže tlupa dlouho vystačit. Nebude potravin, vypuknou hádky a na boj je málo sil....

Bouřlivé porady byly na denním pořádku a skoro se měnily v boje. Jediný Alonzo se hádek neúčastnil. Držel se stranou a zdálo se, že o něčem horečně přemýšlí, že v něm klíčí nějaké osudové, životní rozhodnutí. Bystrý Martin to tušil, avšak nenaléhal. Zdálo se mu, že když Alonzo promluví sám, může to vyřešit jejich bezvýchodnou situaci. Když však použijí jakéhokoli nátlaku, může zůstat to tajemné něco navždy Alonzovým tajemstvím.

A tak nezbývalo než čekat. Jenomže nečinnost udělala z bývalých galejníků vlky. Jiskra, doutnající pod sudem prachu, nemohla nevybuchnout. Stalo se to jednoho dusného podvečera. Muži se pohádali při hře v kostky – ostrá slova, sevřené pěsti, krvavé pohledy. Anita, která byla na blízku, se pokusila žertem muže uklidnit, ale jeden z nových členů bandy vystoupil proti ní. A užil slov tak hrubých, že se musela vzpěnit krev. Vyčetl také Anitě krev, prolitou při její záchraně – a v témže okamžiku ho Franciskova pěst poslala k zemi. Zuřivec vyskočil s dýkou v ruce a vrhnul se na bezbranného.

A pak se ukázalo, proč je mladičký a nevelký Martin vůdcem galejníků. Najednou se jeho pohyby změnily ve dravčí, nelidské. Nikdo jej nestačil sledovat. Dříve než lesklá dýka opsala smrtící křivku, skočil do ohniště a holýma rukama vrhnul žhavý kotlík do vzteklounovy tváře. Syčící pára, bolestivý řev, dýka padá k zemi. Ale nedopadne. Ještě v letu se jí chopí Martinova popálená pravice. V tom zlomku vteřiny útočící bandita umírá.

Muži stojí strnulí úžasem i strachem. Nikdo však nepozvedne proti nebezpečnému mladíku hlas ani ruku. Mlčky mručíce se klidí na svá místa. A souhlasí s tím, co viděli, neboť znají zákony psanců. Ví, že mrtvý, který napadl bezbranného, nenapravitelně porušil nejen zákon, ale ztratil i svou čest.

Po této neblahé události se Alonzo rozhodl promluvit.

V noci probudil Martina i Franciska a odvedl je z tábora na místo ve skalách, kde mohli mluvit nerušeně. Zde už čekala Anita.

„Nemohu mluvit zcela otevřeně, tuším, že jsou mezi námi zrádci. A příběh, který vám chci vyprávět, je příliš vážný, neuvěřitelný a podivný, že jsem dlouho váhal, zda jej mohu sdělit komukoli z lidí. Ale vy jste snad ti, které můj přítel Thomas doufal nalézt ve svém odkazu. Po dnešním krveprolití soudím, že bychom zde brzo zemřeli do jednoho – ať už v boji s královskými nebo mezi sebou. A má-li se tak stát, ať zemřeme v boji a s nějakým cílem, a ne v bezduchých rvačkách. Je vám ten cíl dán. Jsem starý a nechci si své tajemství vzít na onen svět.“

Alonzo se chvíli odmlčel a přemýšlel, jak pokračovat. Bílý měsíc se opíral do skal a činil z noci den, napjaté ticho se skalách a ukryté stíny budily i ve statečných srdcích strach.

A pak Alonzo rozehrál před svými posluchači příběh, při němž srdce plesalo nadějí – ale rozum se zdráhal uvěřit..... S napětím poslouchali, jak vyprávěl.

„Jako dvacetiletý mladík jsem prožíval nejkrásnější chvíle života. Plavil jsem se na černé lodi pod pirátským kapitánem, který byl chlap každým coulem, divoký rváč a bojovník, ale spravedlivý a čestný. Nesnesl pohled na bezpráví a nebylo žádného ubožáka či člověka ukřivděného, jehož by se nezastal. Na jeho jméno nám nezáleželo. Říkali jsme mu Černý stín, stejně jako se jmenovala jeho loď.“

Není důležité, jak jsem se k nim dostal. Dodnes však lituji, že jsem nemohl zemřít s nimi. Zanechali mne zraněného při jednom útoku na pobřeží – nedokázali se už ke mně prosekat, aby mne zachránili. Tak jsem se dostal do otroctví na Antilách a pak na galeje – ale to už znáte. Měl jsem pak to štěstí, či snad neštěstí, že jsem se dozvěděl o konci Černého Stínu. Spojili se proti němu všichni, piráti i Španělé, protože nemohli snést jedni jeho úspěchy

a druzí jeho lásku ke spravedlnosti a utlačovaným. Ztrácel v nekonečných šarvátkách muže za mužem a nakonec ztratil i milovanou loď. Na pevnině, kam uprchl, ho štváli jak divou zvěř. Přikázal tehdy svým posledním věrným, aby ho opustili a tak se zachránili. Ale stejně nepřežil jediný.

Černý Stín nezemřel v boji, jak si vždy přál. Byl nakonec zajat a s ním i Thomas, druhý důstojník. Španělé obětovali spoustu vojáků, aby ty dva dostali živé. Chtěli z nich vyrvat tajemství Tamanga. Ale nakonec neuspěli. Černý Stín byl umučen v žaláři a Thomas, který byl lstivý jak liška, vodil španělskou galeonu, která pátrala po tajemství Tamanga, několik týdnů po Atlantiku za nos, aby získal naději i čas.

Nakonec prohlédli jeho lest a odsoudili k strašné smrti – několik dní umíral žízni přivázan na malém voru na pospas pronikavému slunci – na dohled od galeony, jejíž španělská posádka sledovala tento boj se smrtí jako napínavé divadlo.

Dávali mu jen tolik vody, aby nezemřel příliš brzy. Dostal také papír a inkoust. Doufali, že až nahlédne smrti v tvář, pohne se v něm mysl a sdělí kýžená tajemství aspoň papíru. Slibovali mu život a svobodu. A přesto ho jednoho rána našli mrtvého – uškrtil se na provaze, kterým byl připoután ke stěžni voru. Jak zajásali, když zjistili, že závěť je napsána a v ní tajemství lodních deníků Černého Stínu, které ukazují cestu k Tajemnému Tamangu!

A jak velký byl jejich smutek, když zjistili, že nejdůležitější část závěti je zašifrována tak umně, že ji nikdo nedokázal přečíst! Pochopili, že klíč zná nějaký Alonzo, ale nevěděli, kdo to je a kde ho hledat.

Thomas a já jsme byli dobří přátelé, ačkoliv on byl velmi vzdělaný a chytrý důstojník a já jen obyčejný lodník. Vzpomněl si, že jsem jediný, kdo z Černého Stínu snad ještě žije. A našel způsob, jak ke mně na dálku promluvit. Thomas věděl, že zvěst o tajemné závěti se roznese po všech přístavech a mořích. A já se skutečně ten příběh v zajetí dověděl. Tuším, že opravdu znám klíč k rozluštění – posuďte sami:

Kdysi jsem Thomasovi vyprávěl jakousi zajímavost ze svého rodiště; je tam třicet stromů starých, po lesích ukrytých a v každém je vyryto vždy po písmeni jednom, jenž číslem je provázeno. Nikdo neví kdo a proč tam ta písmena vyryl, všichni si však myslí, že jest to jakási zpráva zbojnická. Kdo však ta čísla i písmena jejich zná, může skvěle zatajit jakoukoliv zprávu.

Thomas se tomu velmi podívoval a v žertu si ta písmena i čísla ode mne obkreslil – vše se může jednou hodit. Já už ta čísla dávno zapomněl, ale místo, kde ty stromy rostou, je nablízku. Nikdo jim dnes nepřikládá význam – jen děti ve svých loupežnických hrách. A nikoho také nemohla napadnout souvislost mezi loupežnickými stromy a nerozluštěnou listinou.

Pohleďte, jak neuvěřitelná shoda podivných událostí nám dává v ruce zbraň nesmírné síly; Thomas a jeho zájem o prapodivné věci, naše zvláštní přátelství; kraj mého dětství s podivnými stromy a má skoro nadpřirozená záchrana – to vše do sebe zapadá jak pevný řetěz. A teď ještě jeho poslední článek: Velitelem oné španělské galeony, která pátrala po Tajemném Tamangu a na které byl umučen Thomas, poslední muž Černého Stínu byl don Pedro Valverde de Coronado. Nerozluštěnou závěť, která hovoří o úkrytu deníků, nemůže mít nikdo jiný, než on!!“

Alonzo se odmlčel a mlčeli i ostatní. Všichni cítili závažnost chvíle a následujícího rozhodnutí. Pak promluvil kapitán Martin: „Rozumím ti dokonale, Alonzo. Tuším, za co bojoval Černý Stín. Cesta, kterou nám ukazuješ je opravu jediná. Musíme se zmocnit té listiny i čísel v lesích. Probojujeme se k moři, ať to stojí cokoli. A zmocníme se lodi. Myslím, že se musí jmenovat Černý Stín!“

„To ale nebude snadné hochu. Loupežnické stromy jsou na dostřel muškety od zdí San Sebastianu. Listina je zřejmě přímo v paláci, kam se nikdo z nás nedostane. A hlavně; zdá se že máme mezi sebou zrádce!“ zapochyboval Alonzo.

„Až budeme hledat stromy, zrádci se budou snažit smysl naší činnosti odhalit a předat donu Pedrovi. Musí se prozradit – a pak je umlčíme navždy. Znam polohu paláce. Leží na vysoké stráni nad říčkou a pasekou, je odtud daleko vidět. Až k borovému lesu, ohradám a dvěma vysokým modřínům. Jistě se právě zde pokusí o nějaká spojení či signál. Horší bude získat listinu. Napadá mne sice jedna možnost, ale neodvažuji se ji vyslovit.“ Martin pak jen krátce zavadil pohledem o Anitu a sklopil zrak. Statečná dívka však ihned pochopila.

„Rozumím Martine, je to skutečně úkol pro mě. Muž do paláce nepronikne. A my jsme v situaci, která nedovoluje útlocitnost a změkčilost.“

Tu však vzplanul rozrušený Francisko: „To nedovolím! Je to šílený podnik a naděje na úspěch mizivá! Ve městě tě spousta lidí zná. Víš, jak don Pedro prahne po tom, aby se tě znovu zmocnil – touží po pomstě! Probůh, Anito, vždyť víš, jak kruté jsou španělské soudy. Což jsi jejich ruce nepocítila na vlastní kůži? Nečeká tě jen obyčejná smrt, ale mučení, upálení. Ne, je to nesmysl a já to nedovolím!“

Anita jej rázně umlčela.

„Nemáš pravdu bratříčku. My nemáme na vybranou. Svobodu nebo smrt! Tak znělo vaše heslo, s nímž jste prchali z galejí. Vím, co mě může dole čekat – a mám hrozný strach; ale půjdu. Neuskutečníme-li tento pokus, stejně nakonec zahyneme – stejně krutě, navíc však marně. Je nás jen několik snílků, bláznů a zatracenců v moři podlosti, ponížení a zbabělosti – potřebujeme tím více pevný cíl, jasnou hvězdu, za kterou budeme kráčet bludištěm lhostejnosti a zrady. Tou hvězdou budiž TAJEMNÉ TAMANGO...“

Anita domluvila. Alonzo souhlasně kýval hlavou a Martinovi se snad poprvé v životě objevili v očích slzy. Francisko sklopil hlavu. Pocítil správnost sestřiných slov.

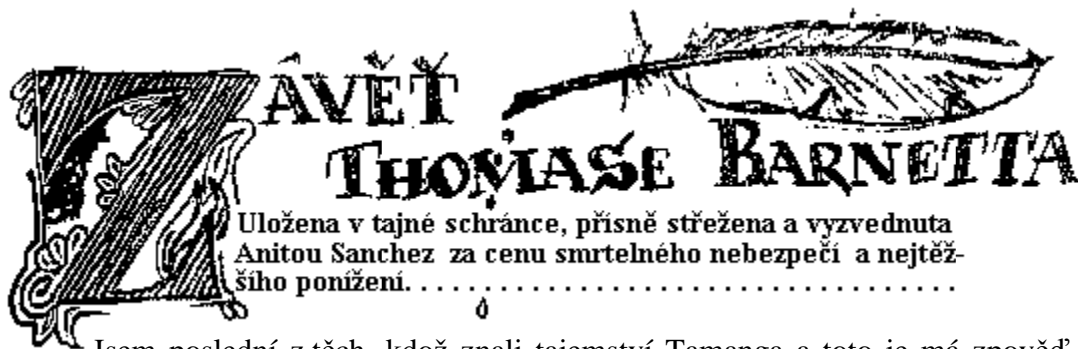
Pak se druzi rozloučí. Jen Martin a Anita na chvíli setrvají. Drží se mlčky za ruce a oba beze slov ví, že je nyní spojuje pouto nejpevnější, které může přervat jedině smrt.

Anita odešla do San Sebastianu ještě před úsvitem. Ráno se muži dovídají větší část noční porady a chápou se zbraní. Navečer musí být i oni v blízkosti města. Martin, Alonzo i Francisko neúnavně a dychtivě pozorují své druhy. Podaří se jim odhalit zrádce?

„... je nás jen několik
snílků v moři ponížení a
zbabělosti. Potřebujeme tím
více pevný cíl, jasnou hvězdu,
za kterou budeme kráčet bludištěm
lhostejnosti a zrady.

Tou hvězdou budiž
TAJEMNÉ TAMANGO!“

Jsem poslední z těch, kdož znali tajemství Tamanga a toto je má zpověď, neboť za chvíli již ani já nebudu mezi živými. Zažil jsem mnoho bolesti a utrpení, stokrát jsem překročil stín své smrti. Ale nejstrašnější je umírat žízní!

Avšak než ta smrt krutá přijde; Španěl se mému tajemství zmocnit nesmí, mělo by zemřít se mnou. To praví můj rozum, avšak srdce se této myšlence brání! Neboť co kdyby se našel muž, jenž by kráčel dále ve šlépějích Černého Stínu? Pokusím se proto zašifrovat své tajemství, snad na to mé síly ještě stačí. Tyto znaky nerozluští nikdo, jen Alonzo, jenž snad by mohl být dosud někde živ. A ten nezradí a nedovolí, aby se nezasvěcený, či dokonce Španěl zmocnil tajemství Tamanga. A tak slyšte:

Černý Stín byl vždy nepochopitelně pečlivý a zaznamenával do lodních deníků vše, co se při plavbách odehrávalo až do nejmenších podrobností. Nikdo z nás nesměl do deníků nahlédnout. A nikdy se nenašel zrádce, který by tento zákaz porušil, ač jsme věděli, že v denících se musí skrývat cesta k bájnému bohatství.

Věděli jsme, k čemu mělo sloužit naloupené zlato španělské, věděli jsme, že krev těchto krutých dobyvatelů neproléváme zbytečně. Nechtěli jsme jen chamtivě kořistit jako piráti z Tortogy nebo Pobřežní bratrstvo. Naším cílem byl ideál, snad pošetilý snad neuskutečnitelný. Vybudovat společnost spravedlivých a čestných.

Nyní již vím, že Ostrov štěstí existoval jen v představách Černého Stínu. Ale my se za tento ideál bili jako tygři. I umírat za něj bylo méně bolestné, než umírání bývá! Kdyby nás pochopili i další stateční kapitáni, snad bychom nakonec Ostrov štěstí vybudovali a uhájili. Ale nestalo se – a tak jsme zůstali sami.

Několik let jsme unikali Španělům, přepadali je, vítězili a hromadili zlato. A často za nocí plul hrdý Černý stín temnotou, veden pouze svým pánem. Klidně jsme spali a nesnažili se odhalit tajemství cesty, neboť jsme věděli, že cílem je Tajemné Tamango. Ostrov jsme znali všichni, jeho polohu a podrobnosti však nikdo. Černý Stín říkal, že ještě nenadešel čas.

V denících však muselo být všecko popsáno: souřadnice ostrova i poloha úkrytu a cesta k němu. Strašná smrt Černého Stínu je všem věrným známa. Úkryt deníků, jež nevyzradil ani v mučírně, však znám, či spíše tuším, jen já, Thomas Barnett z Birminghamu, 2. důstojník na Černém stínu, poslední muž, který hrdinského kapitána na jeho výslovný rozkaz opustil.

Další část zprávy šifruji kódem Alonzovým:

Deníky musí být ukryty tam, kde jsme se viděli naposled; v divokých roklích pravobřežní Kolodeany, v místech, kterým domorodci říkají Ďáblovy díry – starší si na to místo jistě vzpomenou. Při našem rozloučení měl Stín deníky u sebe! Když byl o několik hodin později zajat, měl jen holé ruce a smích jenž vmetl nepřátelům v tvář.

Nepochybuji o tom, že úkryt bude označen znakem Tamanga, jímž Stín poznamenával všechny úkryty, a že bude tak důmyslný, aby jej ruka nepovolaná neodhalila

Jak krčci se skrývají Martinovi muži v nepřístupných skalách. Ustupují výš a výše na pyrenejské svahy a kruh pronásledovatelů a hladu se neúprosně zužuje. Skutečně, don Valverde je houževnatý protivník!

Co byla platna šílená odvaha s níž před třemi měsíci pronikli pod rukama vojáků až na dohled od města, obkreslili si na stromech šifrovací klíč a beze ztrát zmizeli v horách. Co bylo platno, že Franciskova dýka navěky umlčela zrádce, který se pokusil předat zprávy do Coronadova paláce světelným signálem.

To vše bylo marné; neboť statečná Anita, která sama pronikla do městských bran, aby pátrala do zvěsti, nepodala žádnou zprávu a nevracela se. Nekonečné bylo Franciskovo zoufalství i Martinův žal. Jediným, kdo věřil v její návrat, byl zkušený Alonso. Znal předobře velkohubé španělské úřady a věděl, že odhalení a zajetí Anity by určitě netajily. Ale stíny z myslí obou mladých vůdců zaplašiti nedovedl.

Blížila se zima a v táboře Martinově věděl každý z posledních věrných, že to bude zima poslední – nezbylo, než zemřít v boji. Hlad vyžene z hor vlky i lidi! Odevzdání a smíření hleděli smrti vstříc

Když pak jednoho dne hlídka ohlásila nepřítele, přijali to všichni lhostejně, bez zájmu. Ten nepřítel však byl sám a choval se podivně! Kráčel horskými stezkami jistě a bezpečně, nebloudil. Zdálo se, že nejde nazdařbůh, ale s určitým cílem. A po hodině sledování bylo jasné, že tím cílem nemůže být nic jiného, než Martinův tábor. Nechali cizince s pokojem – vždyť samojediný je ohroziti nemohl; a on také za další hodinu vkročil do jejich středu, bezpečně a jistě, jako by tu skrýš odedávna znal.

Přišle mezi ně a oni vykřikli úžasem, neboť ve vysokých botách, mužských kamaších, haleně a klobouku španělského venkovana poznali konečně oplakanou již a ztracenou Anitu!! Nezměrný byl jásot, jenž rozhlaholil zmírající tábor. Každý s ní chtěl mluvit, stisknout jí ruku, pohledět jí v tvář, slyšet, co prožila. Ona však měla oči pro jediného z nich.... Přistoupila k němu a spolu pak odešli stranou. Muži ostatní nerušili chvilku jejich tichého štěstí. Neviděli také, že Anita skryla tvář na Martinovu hrud' a pláče. Dlouho byli ti dva spolu stranou sami. Když se potom vrátili mezi ostatní, vyňala Anita ze záhadní obálky s pergameny a vložila ji do třesoucích se rukou Alonzových. A když ten ji s horečným a neobratným chvatem otevřel, objevily se v jeho očích slzy; poznal písmo svého dávného druha. A ještě jeden list tam byl – všecek ohořelý a písmo nečitelné téměř. Když však naň Alonzo pohlédl, jeho oči se zalily slzami, neboť tím listem promlouval k němu po mnohých letech jeho milovaný kapitán. Byl to list z lodního deníku a když se mužové shlukli a popatřili na něj, zatrnuli posvátnou bázni, neb poprvé uzřeli znak Tajemného Tamanga, jenž napříště měl pro ně míti nevšední význam. Uzřeli jitiňní hvězdu, jež je temnotami měla provázet. A ten list i znak, jež list zdobil, je k nebezpečné cestě vybízel.....

Byli muži dychtívi také slov Anitinych, až vyprávěti bude, jaká dobrodružství na své odvážné cestě prožiti musela, vždyť bylo zřejmo, že vytoužených listin nemohla dosáhnout lehce. Ona však nikdy neprozradila nikomu – ani bratru, ani Martinovi. Každá zmínka o její cestě vyzvědačské však vehnala do její tváře slzy hanby a ponížení. I pochopili mužové, že nezměrnou potupou Anita projíti musela pro zdar posvátné věci. Netázali se pak už dále, avšak tím více Anitu ochraňovali a milovali.

A tak dalšího rána dvaatřicet bojovníků Martinových nastoupilo nelehkou cestu. Věděli, že budou muset zástupy vojsk španělských se probít a čtyři své přátele cestou

navštívit, kteří jim vše potřebné pro plavbu přichystali. Potom se snad galeon španělských šťastně zmocní a s nimi na širé svobodné moře vyplují – ve stopách odkazu Černého Stínu. Vědí, že mnozí zahynou – ale v tuto chvíli o tom nepřemýšlejí – ovládlo je kouzelné světlo Tajemného Tamanga – a pro ně je možno, či snad dokonce nutno obětovat vše!

LIST Z DENÍKU ČERNÉHO STÍNU

Opusť královskou cestu v místech, kde mívá nevelký lesík vlevo stojící. Na jeho konce mezi řídké borovice vstoupiti musíš a cestou ukrytou nalezneš, ona k hlubokým lesům jihu míří. Po ní se dej a bystře kol sebe hled', neboť věz, že přístřeší chatrné spatřiti musíš, též kamenů hromadu i statný dub, pod nímž krmítko pro královské ptáky stojí. Též posed lovecký viděti můžeš, v houští ukrytý. To vše ti prozradí, žes správnou cestu zvolil. Ale to již lesík jsi minul a k potoku se blížíš, ježž překročiti musíš! Neváhej tedy do lesního cípu vstup, kde poklady mé nalezneš.

Bříza ohromná je chrání, jejíž dřevo podivná síla čarovná v uzlu prapodivný zapletla. Pod tím uzlem dřevěným pak pirátské zlato nalezneš v zemi.

Dále pak stopa nejasná tě povede, ale tvé oči bystré jistě ji objeví. Více už nemohu pomoci tobě. Dále nechť tě Bůh Všemohoucí provází a tvá statečnost i lesk nechť jsou ti mečem i štítem, neboť tam v horách smrt nelítostná čeká na nejednoho z vás – zhynou ještě mnozí pro vidinu Tajemného Tamanga.

Po celodenním boji a deštivé cestě údolím Palečkova potoka se dne 28. 10. 1988 muži a ženy Černého Stínu šťastně zmocnili čtyř galeon a započali svou cestu za spravedlností, ctí a svobodou.

PAST V. LEGENDA

Don Valderde prožil neradostnou zimu. Jako královský místodržící zklamal – a to sám věděl dobře. V kraji po útěku galejníků nastal nepříjemný, dusný klid, který nevěstil nic dobrého. Spojení s královskou komorou a někdejšími madridskými přáteli ustalo, nebo se omezilo na nejnужnější úřední styk. Nebylo divu – hidalgové od dvora neměli zájem o někoho, kdo upadl v královu nemilost.

Víc než to však hnětl dona Pedra pocit pokoření, hanba porážky a potupená hrdost. On, hrdina námořních válek, přemožitel slavného Černého Stínu, byl zesměšněn bandou špinavých trestanců, vedených nedospělým mužem. Byl oklamán Anitou, neurozenou courou, která mu vyrazila z rukou poslední trumfy. Příliš pozdě zjistil, že za chvíle rozkoše zaplatil listinami neúměrné ceny! A teprve ze ztráty závěti poznal, že historie Černého Stínu nezemřela, jak se domníval, s popravenými piráty. Což vidina Tamanga znovu pozvedne chudinu z přístavů? To není možno připustit!

Ano. Galejníci, se kterými si zpočátku pohrával jako kočka s myší, museli mít nějaký velký cíl. Jak jinak by přišli na nápad zmocnit se lodí, najmout zkušené námořníky a vydat se na oceán? A mají v ruce tajemnou listinu, jež vede k bájnému Tamangu. Snad jí umí i vyluštit. Ale ne, lodní deníky Černého Stínu nemohou dosud mít, tak fantastická věc by se neutajila. Zbývá tedy ještě šance.

Takto přemýšlel don Valverde dnem i nocí. Byl jako na trní, toužil po pomstě. A když z hor pyrenejských začal scházet sníh, připravoval se na cestu. Příchod urozeného hodalga od dvora králova ho nepřekvapil, králova vůle nemrzela. Ano, je sesazen, dostává úkol napravit své chyby a vydat se do nového boje se strašákem Tajemného Tamanga. Neuspěje-li, upadne do hluboké nemilosti, čeká ho soud a trest. Ale co jiného mohl čekat? Kdyby ten rozkaz nedostal, požádal by o něj sám. Uražená ješitnost a pýcha pálí víc než králův hněv a trest.

Během krátkého času vystrojil don Pedro loďstvo s početnou posádkou. Neváhal obětovat část vlastního jmění. Vstúpil vojákům kázeň, ale i úctu a lásku k sobě, touhu bojovat. Uměl to s nimi. Staral se o ně – a dobře platil. A tak se na moři objevila eskadra se kterou se Martinovi muži nemohli měřit ani počtem, ani námořnickým a válečným uměním. Šlo jen o maličkost – čtyři galeony v široším oceánu najít.....

Don Pedro marně pátral, vysílal zvědy a přemýšlel. Po pirátských lodích se slehlo moře. Nebylo ani slyšet o velkých přepadeních či bitvách. Ti psi jsou nepochybně ukryti a sbírají síly. Avšak jak je vylákat? Probíral znovu všechny příhody a akce, kdy se s těmi muži střetl. A spásný nápad se objevil. Páter Ildefonso! Prohnaný jezuita, který mu již jednou pomohl nastrojít dobrou léčku. Poradí i tentokrát, je nepřekonatelný ve všemožných intrikách. A tak se ještě jednou vrátila Pedrova vlajková loď ke španělským břehům. Velký admirál podruhé navštívil lstivého pátera jezuitu.....

.....

Martinova flotila dorazila po nezměrných útrapách k jihoamerickým břehům. Nezkušeným plavcům chyběly dosud navigační znalosti a námořnické umění. Vyhledávali

malé a bezvýznamné přístavy; a všude nacházeli ochotu a pomoc, protože všude chudí a ponížení s úctou a láskou vzpomínali na Černého Stína, jehož jméno si zvolili mladí piráti za svůj štít.

Byli dobře ukryti, měli dost zásob i zpráv o pohybech lodí. Ale ve svém největším snažení nepokročili ani o krok. Vidina tajemného Tamanga byla stále stejně vzdálena jako před rokem. Nikdo nevěděl, kde leží pobřeží Kolodeané – snad to bylo jméno domorodé, snad ho užívali jen piráti Černého Stínu nebo ho nedokázali dobře rozluštit.

A tak trávili čas netrpělivou nečinností. Všechno zlé je však k něčemu dobré. Po tom roce marného hledání stali se z nich aspoň dobří námořníci – mohli se už se španělským loďstvem měřit.

Martin i Alonzo udržovali klesající náladu mužstva. Tvrdili, že dříve či později se musí najít někdo, kdo Kolodeané zná. A když už slova nepomáhala, rozhodli se k riskantnímu činu. Přesunuli se do Karibského moře. Nenacházeli zde tak dobrý úkryt a stále museli být ve střehu před Španěly. Zato však se setkávali s námořníky všech končin světa.

A konečně přišel úspěch. Jednoho dne, kdy lodě stály v pustém zálivu na pobřeží Venezuely, objevila se lodička se starým rybářem. Byl bělovousý a sešlý, ruce měl upracované, záda shrbená. Chtěl mluvit o samotě s nástupcem Černého Stínu.

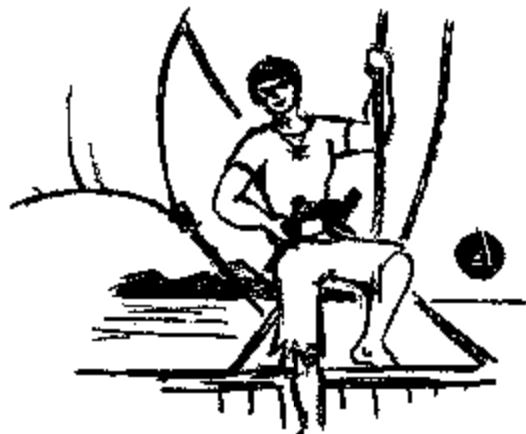
A o hodinu později zavládl na Stínu, Postrachu, Krásce i Trollovi obrovský shon. Těžké kotvy vylétly nahoru jako vlašťovky. Muži pobíhali horečně po palubách a zaběhly se plachty. Galeony se skřípotem vypluly na moře.

Ten stařec totiž ukázal Alonzovi stříbrný znak Tamanga! Znak nejbližších spolupracovníků Černého Stínu! Předal pak Martinovi i podrobný popis i náskres k lodním deníkům. Dověděli se též o spojce, která je očekává v malém opuštěném přístavu neobyčejného ostrova a o dalším spojenci, který už vyrazil napřed do nitra ostrova, aby deníky získal. Je prý škoda každé minuty – zdá se, že slídíví Španělé něco tuší. Nelze připustit, aby byli u důležitých listin dříve!!

Čtyři lodi Černého Stínu začaly bezděky a proti vůli vůdců soupeřit, ovládnuty nebezpečným sobectvím. Kdo dříve? Martin stál na přídi Stínu zachmuřen. Nelíbily se mu horečné oči mužů, do srdce se mu vkrádala nevysvětlitelná tíseň, pro níž nebylo viditelného důvodu. V tu chvíli ucítil na rameni lehký, něžný dotek. Za ním stála Anita. Třásla se jako list a v očích se jí leskla slza.

„Obrat' lodi Martine!“ Cítí to, co já, uvědomil si mladý pirát.... Avšak znak i muž, jenž ho přinesl, byl nepochybně pravý. Alonzo se za něj zaručil a on tu dobu pamatuje – nemůže se přece mýlit? Nelze dát jen na špatnou předtuchu!

„Teď už není cesty zpět, Anito!“ Anita křečovitým stiskem plným strachu Martina objala. Jako by tím stiskem chtěla jeho i sebe – ale Martinovi oči už byly pevně zabodnuty do obzoru. A Náhle mu srdce poskočilo v hrudi a neradostné myšlenky byly zapomenuty. Objevil se modravý proužek země, toužebně hledaného pobřeží.....

Anitino tušení, bohužel, nebylo liché. Následující etapa se jmenovala „Past“ a nikoli nadarmo. Piráti byli pozdě večer před hrou tajemně varováni.... Ale vidina Tamanga byla silnější.... V údolí neznámého potoka, kam dopluli, je čekal umírající zvěd – Kropy. Po jeho posledním zachroptění lesy kolem ožily – past sklapla – a nebylo z ní úniku. Nepřátel bylo neskutečně mnoho. Zbýval jen směr zpět po potoce - k lodím. Ale právě s tím Španěl počítal. Piráti padali do jedné pasti za druhou. To nebyl boj, ale masakr. K hrůze všech byla Anita jata, přestože se mnoho mužů obětovalo pro její záchranu.

Hrozilo nebezpečí, že hra špatně skončí. Piráti byli na pokraji záhuby. Avšak příběh pokračuje....

Smutno bylo na pirátských lodích, které se jen zázrakem zachránily ze strašné pasti. Dlouho vůdcové počítaly ztráty – a chybělo mnoho statečných mužů. Martin se vrátil jako poslední, posekán a potrhán, zaschlou krví pokrytý. Dlouho ležel zraněn v pralesi a z úkrytu pozoroval vítězné Španěly, aby se dověděli o osudu druhů. K shromážděné posádce pak promluvil hlasem plným beznaděje.

„Kamarádi, bratři, strašně skončil náš první pokus o získání deníků. Polovina našich mužů zhylnula v nerovném boji. Mnozí další jsou zraněni, zmrzačeni. Někteří zajati a čeká je mučení a smrt.

A co nejhoršího! Anita, již všichni milujeme a která byla nejstatečnější z nás, se z boje nevrátila.

Máme před sebou hrozného soupeře. Don Valverde nám dal krutou lekci z válečného umění. Jediným úderem rozmetl výsledky našeho ročního snažení. Je schopný vojevůdce a nemůžeme se s ním zatím v boji měřit. Je nemilosrdný. Na ráhnech jeho vlajkové lodi visí již dnes těla našich bratří, které popravil po krutém mučení. Ale co jiného jsme mohli čekat? Nezvítězíme-li, propadli jsme smrti. To víme od začátku – a dnes se ta krutá pravda začala naplňovat.

Jenže my ještě nesmíme zemřít! Jeden z druhů na ráhnu dosud nevisí – a to je ten nejlepší z nás. Byli jsme po Anitině boku dlouhou dobu a nastavovali vlastní těla ranám, abychom ji uchránili. Pak mne od Franciska a Anity bojová vřava odtrhla. Snad již Francisko leží kdesi rozsekán, jinak to nemohlo skončit, i když – jeho mrtvolu jsem nespátřil! Já zůstal ležet s krvavými ranami v bezvědomí. Anita se však probíjela dál a prchla, ne však daleko.

Když jsem se probрал z bezvědomí a pozoroval Španěly, přinášeli ji svázanou i s dalšími našimi zajatci k lodím. Muži byli brzy popraveni, její tělo se však mezi oběšenci neobjevilo. Pak lodi odpluly a ona je v rukou toho ďábla. Bojím se i pomyslet, co ji čeká. Žije však a je tedy stále naděje!

A já přísahám, že udělám vše, abych ji osvobodil. A nezdaří-li se to, pak chci zemřít. Vznešené naše cíle ať nyní vezme čert! Život za druhu nám musí být víc!

Kdo půjde do ztraceného boje se mnou??“

Na palubě bylo dlouho mrtvé ticho. Všichni věděli, že nasazují vlastní hlavu – a ta se nelehko dává. Pak se ale zvedla první ruka Alonzova a za ní řada dalších, až byly všechny.

Mužové Černého stínu byli opět jednotní a pevní jako černá žula. Hlavy se začaly zvedat v nové naději.

VI. LEGENDA TORTUGA

Krčma „U želvího pupku“ vřela, praskala ve švech a napínala se k prašknutí. Její dveře co chvíli vyplivly ven nějakou zborcenou postavu, ale jen proto, aby se jiné a svěží dostaly dovnitř. Z domu se ozývá zvířecí řev zdivočelých chlapů, radostný vřískot holek, třeskot skla. Víno i jamajský rum tečou proudem. Blýskají se obnažené šavle a dýky, jen tak pro radost. Co na tom, když nešťastně zraní druhá, nebude to šrám první, ani poslední.

Tak se baví členové Pobřežního bratrstva z ostrova Tortuga po úspěšném lupu. Tortuga – Želví ostrov. Nedobytný přístav a skryš nejrůznější pirátské lůzy Karibského moře. Odtud vyplouvají už léta eskadry korzárů, flibustýrů a pirátů, aby pustili žilou zlatému teleti Španělů. Vskutku, ani dnes není o zlato nouze a jednooký krčmář se má k dílu. Tak bohatých večerů neměl v posledních letech mnoho. Není divu. Pirátské řemeslo upadá a s ním i ostrov Tortuga.

Velcí králové, kteří využívali služeb svobodných korzárů, se najednou dohodli. Tok zlata z indiánských říší zeslábl. Najednou jsou udatní piráti všem trnem v oku; je nouze o korzárské patenty. Nedávní spojenci se najednou za své věrné bojovníky stydí.

Chátře, která se tu zpíjí po úspěšném nájezdu na pobřeží Hispanioly, to nevadí. Hlavně užít dnešní divoké noci, roztočit s nějakou děvkou zlato z podílu a pak? Co Bůh dá!

Do Želvího pupku vstoupí k půlnoci muž a neurvale si razí cestu řádícími opilci. Tady neplatí slušné slovo, jen odvahy a síla. A to obojí mladý příchozí má, i když se zdá jako by sem svým zjevem nepatřil. Je vybraně oblečen, nechybí mu krajkový límeček, pštrosí pero v klobouku, blýskne prstenem, umně zlacený jíleček kordu.

Výkřiky nevole zahustí i tak již nedýchatelnou atmosféru. Přítomné dámy přestaly vřeštět jako na povel a směle si prohlížejí cizince. Mnohá upravuje tajně pomuchlaný šat, či účes. Příchozí padl do oka nejvíc Isabele, uznávané místní krásce. Nemůže odolat a znechuceně se vykroučí muži, který ji dosud svíral. A cizinec jí s galantní úklonou vrátí milý úsměv! Mladý Isabelin ctitel však vyskočí, jako žihadlem bodnut.

„Ty maškaro španělská, ty zaprodanče, spletl sis krčmu! Nech tu holku na pokoji a odpal, je-li ti život milý!“

A ty se krot', couro, dneska jsi má - jinak ti nohy zpřerážím!“

Okřikl hrubě svou společnici a stejně hrubě ji strhl za sebe na lavici. Snad by jí vlepil i políček, ale už napřaženou dlaň, velkou a mozolnatou, náhle sevřela útlá ruka krajkoví, jemná a bílá, ale ten stisk byl jako ocelové pero.

„Pomalů, příteli, zdá se, že nevíte, jak jednat s dámou.“

Cizinec se sice usmívá, ale v očích mu to ledově jiskří. Hospoda ztichla. Opilý násilník prudkým trhnutím osvobodil svou ruku z kovového stisku a vzápětí prudce vylétla jeho pěst. Ta rána byla dosti silná, aby udělala z obličeje kaši. Ale nedopadla. Opilý se svalil s řevem a drží si pohmožděnou ruku. Hned však vyskočí a ve zdravé levici svírá dýku.

„Ty španělský hejsku! To mi draze zaplatíš! Hej Austine, Svene, Manueli, zvedejte se!“

Tři chlapi se zvednou a vypadají hrozivě. Cizinec se však stále studeně usmívá. Jen se maličko přikrčil a jeho pohled přibíjí zatím útočníky k zemi.

„Tak dost!“ zahřmí v tu chvíli do vzniklého ticha hromový hlas. U zdi se vztyčí mohutný chlap, zrzavým vousům porostlý. Popadne lavici, s níž smete dva muže a strašnou

silou ji vrhne proti útočníkům. Právě ve chvíli, kdy se vrhnou na bezbranného. Jen těžce se zvedají. Náhle je opět řev a rámus, pěsti i nože zase hrozí. Ze dvora je hlukem přivolán krčmář. Hned vidí, kolik ušlo.

„Vy čubčí syni, vy tupé hlavy! Skloňte zbraně! Vždyť je to Levasseur a Gordon Mc Neil! Krot' se, je-li vám život milej!“

Krčmou to zašumělo. Jména slavných kapitánů pirátů oslnila. „Vivat Mc Neil!! Vivat Levasseur!!!“

„Pitomci,“ ocenil je pohrdavě rudovous a zatáhl svého mladšího druha do kouta ke svému stolu. Krčma ožila ještě divočejší zábavou, jako by se nic nestalo. Jen Isabela se teď otáčela kolem smělého Francouze a bylo vidět, že hodlá splnit každé jeho přání. Její mladík už se nebránil. Byl rudý hanbou a seděl jako zmoklá slepice.

„To bílý maso tě jednou přivede do hrobu,“ zavrčel rudovous. Širokým pohybem se chopil džbánku s rumem a bohatýrsky si zavdal, než pokračoval:

„A podívej se, jak vypadáš! Jako floutek! Ani se nedivím, že si na tě tak vyšlápí. Vždyť já sám jsem tě pomalu nepoznal.“ A bouchl pěstí do polité desky stolu, až džbánek nadskočil.

„Jakej vítr tě sem přivál, Michaeli? Po tak dlouhé době.“

„Špatnej. A nepij tolik, Gordone. Mám dnes moc důležitý noviny. Budem se asi moc potřebovat.“

Vyrušil je chlapík, který prve vyvolal hádku:

„Promiňte, kapitáne, netušil jsem. Kdybyste potřeboval dobré muže, jsem k službám. Rád omyl napravím.“

„Seš dobrej chlap. Mám rád lidi, co si nedají nic líbit. A já budu potřebovat tvrdé bojovníky! Jak se jmenuješ?“

„Mario Legrand, pane.“

„Dobrá, Legrande, ještě dnes si promluvíme. Ale teď nás nech, prosím, o samotě.“

Pak Michael Levasseur pokračoval a Mc Neilova tvář byla stále chmurnější. Ano, tak, jak to jeho mladší přítel líčí, vypadá to skutečně na soumrak Tortugy!

Jedině ten fantastický plán Michaelův zavání ještě vzruchem a starými dobrými časy. Ano, byla to krásná doba, kdy v oblasti řádil Černý stín! Proč jen se tehdy k němu starý medvěd Mc Neil nepřipojil... Nu což, je to pryč; nebo snad ne?

Vlajka Černého stínu se prý objevila na moři znovu! Někdo ji vztyčil po dvaceti letech. Ještě nepadl ani výstřel a Španělé už jsou bez sebe strachy.

To je ono! Připojit se k těm lidem a zažít ještě naposled staré dobré pirátské řemeslo, vrátit kus mládí a pak spokojeně zemřít... Tak přemýšlí Gordon Mc Neil a Michael Levasseur si zase maluje vidinu zlata z tajemného ostrova, který se dosud nepodařilo objevit. A nakonec – i postrašit a prohnat naduté Španěly stojí přece za to!

Teď jen sehnat korzárské patenty, vystrojit lodi a najmout posádku! Ještě téhož večera se kapitán Levasseur dohodl s Mariem Legrandem a jeho muži. Jejich cesta za tajemstvím Tamanga začala...

Pod vedením Levasseura a Mc Neila se pak uskuteční Lužnice 89 – je celá zasvěcená Tamangu. Gordon a Michael vedou zkušené pirátské bijce nejen proti španělským přístavům, ale hlavně kolem mysu Horna do nekonečného Pacifiku. Tam někde podle posledních zpráv křížují černé lodě a bojují o holý život. Tedy vzhůru na tichomořské pobřeží ve stopách sira Francise na pomoc Černému stínu.

Devítidenní plavba po Lužnici je pak zcela ve znamení bitek, soubojů a dramatických přeпадů, je tu i vzpoura mužstva, vyprovokována krutými tresty; Levasseur umírá v souboji a Gordonovo loďstvo projde úspěšně dvěma námořními bitvami.

Konec plavby pak znamená záchranu mužstva Černého stínu, jež bude napříště se zkušeným Gordonem neporazitelné...

Konec 1. Dílu

LIMÉ

VII. LEGENDA

*Letní Lužnice
poněkud*

předběhla děj. Gordon Mc Neil tady již brázdí vlny Tichého oceánu, ale bratrstvo Černého Stínu, rozprášené starým lišákem Valverdem, je v kritickém postavení. Šance na záchranu Anity jsou mizivé!

Po několika dnech a nocích vystrašeného bloudění se Stín, Troll, Kráska a Postrach opět ukryly ve venezuelském zálivu. Na palubách vládla bezradnost a strach. Ty je sem přivedly. A s nimi touha po pomstě. Tady snad dostanou starého rybáře, který je zradil – a s ním možná i spojení na Pedra de Valverde. A snad se doví i o Anitě. Nekřižovali v zálivu dlouho a historie se jako zázrakem opakovala. Chudá rybářská loďka se opět objevila v zálivu a mířila k nim. Oči mužů zrudly a dlaně pevněji sevřely jílce zbraní...

Loďka přirazila, ale zbraně nedopadly. Naopak! Ozval se burácivý jásot a cestujícím pomáhaly na palubu všechny ruce. Všichni vítali oplakaného již Franciska; každý mu chtěl potřást rukou, poplácat ho po ramenou, každý chtěl vědět, jakým zázrakem se zachránil. Dva další příchozí jsou zatím stranou zájmu posádky. Vypadají podivně a nehodí se sem. I když je vidět zbraň po boku, měkký pohled i jemné ruce mladíčků dávají tušit, že ji zřídka kdy užívají. Francisko se k oběma chová jaksi uctivě a dvorně...

Přibíhá Martin a radostně se s Franciskem vítá. Postřehne však tajné znamení a pozve všechny příchozí do své kajuty. Francisko a jeho dva průvodci zřejmě přinášejí důležité zprávy!

Francisko pak jen krátce seznámil Martina se svými osudy. Byl zajat a přivlečen na španělské lodi jako poslední – našli ho na opačné straně ostrova, kam se v mráкотách odplazil, zesláblý ztrátou krve z mnoha povrchových ran. Byl ošetřen, nabyt vědomí i sil. A cestoval s donem Pedrem, připoután ke stěžni.

Věděl už, že na lodi je vězněna Anita. Pokusila se podstrčit mu nůž, aby se mohl zachránit, když se ještě mohla volně pohybovat po palubě. Ale pokus o útěk byl odhalen – a Francisko se musel dívat, jak jeho sestru na Valverdův rozkaz strašlivě bičují. Pak se již na palubě neobjevila – ale byl si jist, že je dosud naživu. Francisko hrozně chtěl uprchnout. Dověděl se, že don Pedro míří do Panamy a pak k Tichému oceánu. Jeho cílem byla Lima v Peru, kde zaujímal významné postavení Pedrův syn, velký konquistador, vojevůdce a válečník. Valverde chtěl jednak uniknout do bezpečí před Černým Stínem a také se spojit se synem. Doufá, že spolu s ním vytvoří nepřemožitelnou dvojici.

„A jak se ti podařilo uniknout?“ zajímal se Martin.

„Za záchranu vděčím přátelům,“ pokynul Francisko ku svým průvodcům. „Přes strašné nebezpečí se pokusili o mou záchranu znovu – a tentokrát se ke mně dýka dostala. Byli jsme té noci blízko venezuelského pobřeží – a tak jsme se dostali nejdříve do moře a pak – na svobodu. Všichni jsme pak zamířili sem. Ony totiž – hledají nového Černého Stína!“

Martin se pak pátravě zahleděl na cizince. Smělejší z obou sňal klobouk z hlavy a mladý Černý Stín užasl. Prudký pohyb hlavy a záplava plavých kadeří jak zlatonosná řeka se rozlila po něžné, nemužské šíji. Krásná tvář nyní vůbec nevypadala divně a nepřirozeně.

„Přicházíme k tobě, abychom vlastním životem smyly hanbu, kterou na nás uvalil čin našeho otce – hanebná zrada, která vás všechny málem stála život. Vyslechni však, Černý

Stíne, co předcházelo a nesud' památku našeho otce příliš přísně. Neboť věz, že nechtěl přežít vaši záhubu. Ještě téhož dne, kdy vás opustil, zemřel vlastní rukou.

Ke zradě však jej přinutil Pedro Valverde; přišel na jeho spojení dávné minulosti s Černým Stínem. Věděl, že ho někteří piráti možná ještě poznají – že mu bude důvěřováno.

A nás dvě vzal na svou loď jako rukojmí. Nevím, čím otci hrozil; ale když se s námi loučil, byl hrůzou popelavý a pohyboval se jak poslušná loutka.

Věděly jsme, že ho budeš, Černý Stíne, hledat. Potrestej tedy nás! Jsme připraveny na otroctví i smrt – jak uznáš za vhodné. Slib nám však, že očistíš památku našeho otce. Pomstí jeho smrt!“

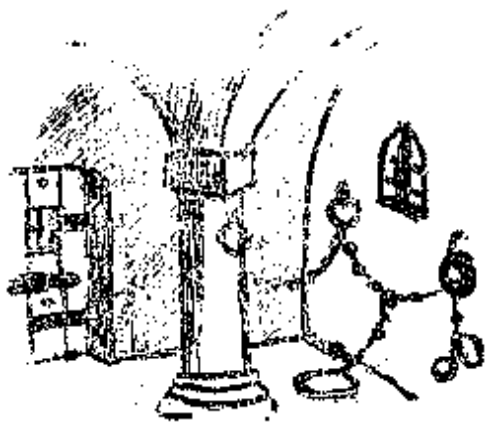
Obvykle tak tvrdý Martin byl hluboce dojat. Všechno mohlo dopadnout jen jediným způsobem, neboť dívky se obávaly pomsty dona Pedra a cesta zpět se jim zavřela. A tak za chvíli přivítalo hromové „huráá“ krásnou Lucii a milou Marianu, dcery rybáře. Nové členky Bratrstva Černého Stínu.

Jsme si vědomi, že tato část vyprávění je poněkud spleená a děj vyhlíží násilně. Vstup nových postav do děje byl vynucen reptáním ženské části oddílu, která v legendě nenacházela dosti hrdinných dívčích protagonistek, s nimiž by se mohla ztotožnit, neboť role Anity byla definitivně a velmi úspěšně obsazena JITKOU.

(pozn. autora)

A pak nastal horečný chvat. Pedrův plán počítal s tím, že nečekaným přesunem do Pacifiku získá klid a čas, aby se mohl důkladně pomstít Anitě a co neukrutněji jí potrestat. Nestál již o její lásku jako před časem. Cítil se starý a přemožen. Chtěl však vidět, jak dívka, která ho pokořila, trpí a prosí o milost. A pak už se s Černým Stínem, tím strašidlem znovuzrozeným z pekel, vypořádá jeho syn.

Ale přepočítal se. Martinovi muži opustili na Panamě lodi skoro ve stejném čase jako on. Rozdělili se a ukryli zbraně, či oblékli šaty španělských grandů. První z pirátů se dostali do Limy několik dní po donu Pedrovi. Z náznaků, které pochytil Francisko v zajetí Španělů, tušili všichni, že Anitě hrozí skutečně strašné nebezpečí....

Anitin čas v zajetí Španělů plynul pomalu a v bezmezném zoufalství. Poslední nadějí vkládala ve Franciskův útěk z lodi. Po prvním, nezdařeném pokusu o jeho záchranu, kdy ji katův bič téměř usmrtil, však již Franciska nespátřila – až do konce plavby, vyjma přepravu v okovech přes Panamu, neopustila temné podpalubí, plné pachu a krys.

Těžký přechod pralesem a nová plavba pak vedla do žaláře v peruánské Limě. Věděla dobře, kde je a to bylo nejstrašnější, věděla, že sem do Tichého oceánu se lodi Černého Stínu nikdy nedostanou.

Hned první den navštívil její Limské vězení don Pedro. Jeho oči byly plné nenávisti, s rozkoší se pásl na jejích bolestných ranách a ponižení. Vyhrožoval, vysmíval se a nakonec jí hodil do tváře posvátný znak Tamanga:

„Pohled! To z černé mršiny tvého bratra!“

Jiný den ji v doprovodu kata dovedl do jiné části vězení, kde jí katovi pacholci ukázali několik mučících nástrojů. On sám jí s rozkoší vysvětlil, jak se používají. Anita byla přemožena hrůzou i vzpomínkou na strašný trest na lodi.

Když jí don Pedro sdělil, že jí hodlá vyměnit jedině za tajemství Tamanga, zhroutila se. Nesměla souhlasit a zároveň se bála tuto poslední možnost nepřijmout. Byla sama. Pomoc

nemohla čekat odnikud. Pedro Valverde triumfoval. Opouštěl ve vězení ne už hrdou a statečnou dívku, ale bezmocného třesoucího se tvora, o němž si byl jist, že napíše a podepíše vše, co bude od něj žádáno, dříve než se setká den s nocí.....

Další příhody jsou zapleteny opět poněkud nelogicky. A proto pár slov autorových na vysvětlení:

Bratrstvo Černého Stínu už nemůže snášet pomyšlení na Anitino utrpení. Proti KROPÍTKOVI (don Pedro), věčnému padouchu, jehož úkolem v bojových hrách je kout pikle proti oddílu, se vzedme vlna nenávisti.

A tak je improvizována teroristická akce, která nebyla v plánu hry a všechno zamotala. Katka a Zuzana se pokusí proniknout ke KROPPIMU a otrávit ho jedem. Venku číhají mužové s dýkami, kdyby jed selhal. Lstivý KROPÁLIO skutečně vytuší zradu a jedu unikne. Je však vylákán z domu, pronásledován a končí v nějakém temném koutě s Vršákovou dýkou v prsou.

Anita tedy unikne mučení – ale děj příběhu je zcela nečekaně nelogicky rozbit. Bratrstvo Černého Stínu ztrácí démonického nepřítele. A proto musí do děje vstoupit don Miguel – padouchův syn. Role se opět ujímá osvědčený padouch – KROPÍTKO.....

(Ale pozor – má už toho dost a touží po kladné roli!)

První, kdo se z Černého Stínu objevil v Limě, byl Alonzo. Měl štěstí. V krásném španělském obleku, se zlaceným kordem, pěstěným bílým vousem vypadal jako španělský grand. Peněz měl dost. A tak se na pobřeží tichomořském drze vydal přímo na palubu Santiaga, kteroužto loď si najal sám Pedro de Valverde na dopravu svého zúženého doprovodu do Limy. Uzavřená nosítka, která se dopravovala na loď pod osobním dohledem dona Pedra, ho utvrdila v přesvědčení, že Anita je zde. Požádal dona Pedra přímo, aby ho jím najaté Santiago dopravilo do Peru a protože platil zlatem, byl bez námitek přijat.

Vypluli ještě téhož dne. Alonzo litoval, že se s ním nedostal na palubu aspoň jeden z druhů. Ale věděl, že spojení mezi Panamou a Limou je teď velice husté a nebál se. Jistě se sejdou v Limě v několika dnech či týdnech. Větší obavy měl zda nebude podezřelý donu Pedrovi. Ten ho ale téměř neznal a navíc - na palubě se skoro neobjeoval.

Alonzo měl uši otevřené. Celá posádka si šeptala o cenném zajatci, o Černém Stínu, znovu a znovu se probíralo nevysvětlitelné zmizení zajatého piráta i Valverdova ukrutnost, s jakou dal ztýrat zajatou dívku. Než dopluli do Limy, nabyl Alonzo přesvědčení, že má-li Anita žít, musí Valverde zemřít. Začal jednat sám a na vlastní pěst. Když po několika dnech přistála další loď a setkal se s několika druhy, měl už plán hotov.

Věděli, že don Pedro je velmi opatrný a stále má kolem sebe ozbrojence. Proniknout do jeho obydlí bylo naprosto nemožné. Anita je vězněna v nejhlubším sklepení paláce a vysvobodit snad by ji mohla jenom smrt. Jediný, kdo by snad mohl proniknout k donu Pedrovi, jsou Lucie a Mariana. Byly na jeho lodi, o jejich spojení s Černým Stínem nemá tušení. Mohou u něho třeba hledat ochranu před piráty, kteří zabili jejich otce za zradu a chtějí se pomstít i jim. Tomu se dá lehce uvěřit. Jistě je pohostí – a pak stačí připravit pomalu

působící jed. Ten dodá stará indiánská čarodějnice. Ale pozor, zde je háček. Ona jistě uhodne o co se jedná. Možná, že se pokusí hrát na obě strany a dona Pedra varovat, aby dostala dvakrát zapláceno. I s tím se musí počítat!

Alonzův plán se začal naplňovat ihned po příchodu dívek. Skutečně se s Valverdem domluvily; setkání se však uskutečnilo mimo palác. Vzbudili sice prosbami o pomoc proti pirátům Pedrův zájem, ale podstrčit tomu starému lišákovi jed se nepodařilo.

Piráti byli zoufalí, ale Alonzo, který plán řídil, neztrácel naději, ani když se don Pedro opět uzavřel ve svém domě. Pirátům, kteří se skrývali v okolí na stráži, nedovolil Alonzo za žádnou cenu opustit místa. Spoléhal na poslední trumf – strach.

Večer k paláci dona Pedra skutečně dorazil špinavý indiánský kluk. Přicházel od čarodějnice, která se naštěstí zachovala tak, jak Alonzo předpokládal. Rozhodla se piráty zradit. Kluk se domáhal vstupu a o chvíli později vyběhl z paláce don Pedro. Bez klobouku, v domácím oděvu, holý kord v ruce. Strach ze smrti ho zbavil rozumu a zvítězil nad vrozenou opatrností a rozvahou. Neboť jak si mohl být jist požil-li jed, či nikoliv? Vyběhl sám bez ochrany, hlavně co nejrychleji!! Jen včas podaný protijed ho může spasit, vrátit mu klid a zaplašit strach ze smrti. To se mu zdálo v danou chvíli nejsprávnější.

Zapochyboval o tom teprve tehdy, když v temné uličce, kudy ubíhal, ožilo několik stínů. Najednou věděl, že vlastně ani žádný jed nemusel pozřít, vždyť ty dvě dívky mu jej nepodaly a vlastní služebnictvo? To je nepravděpodobné. Zděsil se, neboť si uvědomil, že je sám. Padl do pasti jako nezkušený hlupák, pochopil, že prohrál svůj život. Volání o pomoc se marně rozbilo v kamenné, pusté uličce. Bude tedy bojovat! Obnaženým kordem si razí cestu mezi útočníky, kteří jsou ozbrojeni jen dýkami. Není ještě nic ztraceno, je přece tak dobrý šermíř! Dvakrát bodne a prchá. Je si jistý, že za sebou nechal smrt a novou touhu po pomstě. Unikne?

Ne. Z boční uličky vyrazil naň protivník stejně starý, zkušený rváč. Drahý oděv, pěstěná sivá brada – tu tvář zná přece ze své lodi! A náhle si uvědomuje, že ji zahlédl už dávno předtím....

Muž zkušeným pohybem pláště odrazí útočící kord a vmete mu do tváře:

„Vzpomínáš ještě na Tajemné Tamango, Ďáble? Černý Stín tě přichází potrestat!“

Pod donem se hrůzou podlomila kolena, neboť v tu chvíli spatří ulicí přicházet strašlivou postavu. Vše je jako v mlze a ten Neznámý má široký klobouk, černý plášť, černé vousy. Blíží se bezhlučně – jako by se vznášel. Teď se zvedla hlava a ta Tvář! Ó hrůzo!! Dobře ji poznává! To je přece Černý Stín! Proč však je ta tvář tak mrtvolně bledá? Proč oči rudě žhnou, proč vztahuje po donu Pedrovi své strašné ruce v černých rukavicích?!

A teď ta černá ruka neviditelným stiskem sevřela Valverdeho srdce. Už nic nevidí. Dusí se, krev mu mrzla v žilách, zkroutila ho smrtelná křeč. Úder cizí dýky, který přijde o chvíli později, nemůže mu již ublížit.

Přiběhnoucí piráti spatřili podivný obraz. V pusté uličce klečí Alonzo nad mrtvolou dona Valverde a horoucně se modlí. V očích má slzy; splnil slib – potrestal vraha – a zahubil svou duši. Neví, že zasáhl mrtvého, neví, že tvrdé nepřátelské srdce nezastavila jeho dýka, ale hrůza a zlé svědomí. Modlí se za dvě zatracené duše. Neví, že Černý Stín sám pomstil svou smrt.....

Tajemný příznak
jenž vešel na sebe
podobu vláha a
podobě dona
Kropáča

IX. LEGENDA VALVERDŮV SYN

Těch posledních pár hodin, co trvala lhůta, prožila Anita v těžkých mukách. Marně sbírala síly, aby našla odvalu se vzepřít. Vzpomínka na kata byla silnější. A poslední hodina se neúprosně blížila.

A pak bylo náhle za zdí cítit vzrušení, spěch, bouři; ve stanovené lhůtě se mučitelé neobjevili. A druhého dne vstoupil do vězení krásný a hrdý Španěl sebejistého a nemilosrdného pohledu. Krátce se rozhlédl a obrátil ke svému průvodu:

„Odveďte tu dívku nahoru, ošetřete, lépe oblečte. Ať se nají a vzpamatuje!“ Pak se stopou účasti v hlase obrátil se k Anitě:

„Budeš cestovat do mého sídla. Na to, co tě zde potkalo, se snaž zapomenout. A odpusť mému otci, můžeš-li. Není již mezi živými a tvé odpuštění bude na věčnosti potřebovat.

Jsem don Miguel Valverde de Coronado, Pedrův syn a nástupce!“

Anita se jen zvolna zotavovala po prožitých hrůzách. Pomáhala jí však znovuzrozená naděje. Tajemná smrt dona Pedra snad byla důkazem, že druzí na ní nezapomněli a nějakým zázrakem se dostali až sem, na druhý konec světa.

Don Miguel se nepokoušel zlomit její statečnost bolestí a hrůzou. Choval se chladně a zdvořile. Poskytl Anitě částečnou volnost, přitom však jí dal jasně najevo, že se svobodou nemůže počítat. Don Miguel dokonale znal plány svého otce a rozhodl se věnovat všechny své síly a vůli, aby je dovedl do konce. Nešlo mu však toliko o zničení strašidla Černého Stínu. Postačí, když se zmocní bájněho pokladu Tamanga – pak už se Bratrstvo černých lodí rozpadne samo.

Tyto své plány se nesnažil před Anitou skrývat. Dal si ji zavolat, jakmile to její zdravotní stav dovolil a žádal ji o spolupráci. Krom mnoha jiného jí též řekl:

„Ty, Anito, budeš mou hlavní zbraní. Jsem zcela otevřený. Snaž se pochopit a být rozumná. Pak ti z mých rukou nehrozí nebezpečí. Nač bych bloudil po mořích a hledal neznámý ostrov! Nepochybuji, že tví druzi nakonec Tajemné Tamango objeví – už kvůli tobě. Pak budeš svobodná a já umím být velkorysý; nebudu šetřit a část bohatství jim i tobě zajistí spokojený život. Pod jednou podmínkou ovšem! Zmizíte navždy z mého dohledu.

Zde v Limě však není bezpečno! Jistě tušíš, jak zemřel můj otec. Nebudu ti skrývat nic – ano, tví přátelé jsou zde! Já však s nimi nechci bojovat, ale vyjednávat. Tebe ovšem nutno

odvést jinam, nebo by jejich horkokrevnost zmařila vše – i tvůj život. Připrav se na cestu! Přestěhuješ se do Depa Grossa (Velký depot u Týna nad Vltavou – pozn. aut.) – mé pevnosti vysoko v horách, která střeží naši cestu v oblasti, kterou dosud drží v moci Kečuánci Tupac Amarua – samozvaného Inky. Tam nepronikne ani myš. Cestu a citadelu střeží mí vojáci, horské pláně indiáni.

Nebezpečná však bude cesta tam! Tví druzi jsou udatní muži, jichž si jak nepřítel hluboce vážím. Jsem si jist, že budou bojovat až do konce o tvé vysvobození – a dokud budou mít aspoň jiskřičku naděje, nemá smysl pokoušet se s nimi jednat. Ta naděje však zhasne, až se ocitneš jako můj host za zdi Velkého Depa. Tam už se nedostane nikdo na světě bez mého souhlasu!

Ale pozor! Nechci skončit jako můj otec! Budeme-li přepadeni cestou a poznám-li, že nedokážu útok odrazit, budeš prvním zabitým tohoto boje. Budeš stále v mé blízkosti a ve všech nebezpečných úsecích tě povezu na svém koni. Tato dýka bude v té chvíli přitisknuta k tvému hrdlu. Modli se, aby se tví druzi o nic nepokusili.“

Don Miguel pomalu vytáhl od pasu tenkou, lesklou čepel a pustil ji před Anitu na desku stolu. Kovově zařinčela a dívka se zachvěla. Vyděšeně pohlédla do Miguelových očí. V jejich ocelové, ledové modři byla vepsána neúprosná smrt. Šlechtic dobře postřehl záchvěv strachu a lehce se pousmál:

„Vidím, že uvažuješ rozumně, dívko. Slíbíš-li mi, že budeš dobrovolně pomáhat mým záměrům a nepokusíš se o útěk či zradu, pojeděš se mnou jako milý host a prokážu ti svou úctu, jaká přísluší krásné dívce. Vím, že tvému slovu můžu důvěřovat.“

Před ním už ale zase stála statečná a odhodlaná dívka, v jejímž srdci hořela nová naděje. Pozvedla k Miguelovi jiskrný, pevný zrak.

„K tomu mě nikdy nedonutíš!!“

Don Miguel na ni hleděl s úctou a obdivem. Žasl, jak krásná je ve svém hrdém vzdoru. Nakonec jen nerad řekl:

„Nedá se tedy nic dělat. Odpusť mi potom některá krutá opatření, která budu muset udělat v zájmu úspěchu svého velkého plánu. Věř mi, že se tak děje proti mé vůli a že těch opatření a nepříjemností nebude více, než bude bezpodmínečně nutné. Rozhodně nechci pokračovat v surovém pokusu svého otce zlomit tvou hrdou duši. Prozatím ti dávám úplnou volnost – pouze ve zdech tohoto paláce ovšem!“

Rozhovor byl ukončen. Don Valderde se v náhlém rozrušení lehce uklonil a nabídl Anitě rámě. Dívka si s nevolí uvědomila, že mladý Španěl na ni učinil dojem. Přijala však nabízenou ruku, dokonce se maličko pousmála. Don Miguel ji osobně doprovodil do jejího pokoje, ihned ji však opustil. Anita osaměla.

V dalších dnech měla pak skutečně dosti volnosti, i když tušila, že ji stále sledují neviditelné oči. Uvědomila si, že musí získat spojení s Bratrstvem Černého Stínu. Začala jednat. Vytrvale, cílevědomě, ale velmi opatrně. Musí učinit pro svou záchranu vše, co bude možno. A dařilo se jí. Až překvapivě hladce.

V den plánovaného odjezdu už Bratrstvo znalo nejen jméno cílové stanice, ale i plán ulic, jimiž se bude průvod dona Valverde ubírat uvnitř limských hradeb.

Věděli ale také, jaké nebezpečí Anitě hrozí.....

Don
Miguel Valverde
de CORONADO,
de KROPALÍO
pa' douchův syn.

POEOR! na *Budou následovat nejdramatičtější etapy celé hry! A proto pár slov vysvětlenu. Bratrstvo Černého Stínu má zjistit ve večerní hře, kam chtějí Španělé Anitu odvléct a průvod cestou přepadnout tak, aby se Miguel nemohl dotknout Anity dřevěnou dýkou – „zabít ji“. V pravdě úkol pro ÚRNA!*

Instruktoři a vedoucí, kteří hlídají Anitu, nechtějí prohrát. Navíc je tu sázka o věčnou cenu mezi vojevůdci. Zkrátka z hry se stala otázka osobní prestiže admirála, který vede piráty a Čajků, kteří vedou Španěly. Výsledek není předem dohodnut – děti ví, že smrtí či zajetím Anity na depu by krásná hra skončila. A tak nezbyvá, než aby zápasily tak, jako by na hrdlo Jitky mířila skutečná ocel.

První kolo vyhrávají Čajkové; využijí povolené lsti, která byla naznačena v legendě a podstrčí falešný plán cesty. Děti to neodhalí a Španělé zmizí a Anitou z měst. Jsou ve Hlinkách s takovým náskokem, že jim není možno přetnout cestu k Velkému Depu. Navíc leje jako při každé důležité bojovce a děti, rozběhlí po městě, se nevrací. Každou minutu se náskok Čajků zvětšuje. Zdá se, že je rozhodnuto. Piráti jsou vlastně zcela bez šancí.

Legenda X podává přesný obraz skutečných bojových operací, tak jak se odehrály v prostoru Hlinecký potok – Velké Depo 19. 5. 1989.

O SVOBOZENÍ ANITY X. LEGENDA

Pozdě odpoledne se spustil drobný déšť a neustával. Lidské ulice se vyprázdnily, jen v jednom nepřehledném zákoutí se krčí pár zmoklých stínů. Další o sobě dávají vědět z jiných částí ulice sotva postřehnutelnými signály.

V tutéž dobu opouští jeden z lidských paláců početný a dobře vyzbrojený průvod. V čele jede vznešený velmož na krásném hnědáku, pozornost jeho pěšáků je stále obrácena k uzavřeným nosítkům. Jen velmož v čele bystře prohlíží orlím zrakem každé zákoutí úzké ulice – jako by tušil, na něco čekal, o čem dobře ví, že musí přijít, jen neví kdy a kde.

Teď vstupují na širší plácek s množstvím průchodů, několik uliček sem ústí a hlavní, kterou půjdou, ostře zahýbá.

Tady?

Don Miguel už ví – vztyčí se v sedle ještě o chvíli dříve, než je ticho prolomeno pronikavým hvizdem. Nepřekvapí jej útok, ale jeho prudkost a dokonalá souhra – je to jako by udeřil blesk.

Zarostlí i holobradí chlapi se tygřími skoky vrhají na jeho muže. Ani jeden Španěl nestačí vystřelit! Polovina už zápasí o život na zemi. Don Miguel klesá rovněž a s ním dva mladíci, kteří ho srazili z koně skokem z výšky, snad z nízké střechy. Ale ne nadarmo je jedním ze nejlepších španělských důstojníků! Ještě v pádu stačí tasit a v leže odrazí útočící zuřivce. A pak už je na nohou a věří si. Jeho protivníci jsou nezkušení a brzy krvácí z drobných ran. Miguelovi nevadí, že se k prvním dvěma přidal další. Hravě odráží rány a stále více oplácí. Stačí už sledovat, co se děje na bojišti.

Teď se to stane!!

V tu chvíli dva útočníky doslova rozdrtili křehké nosítka, na něž směřoval nejprudší útok. Z trosek je však uvítají dva výstřely. Pod dívčím závojem ukrytý šermíř tasí. Závoj padá k zemi za vypálenými bambitkami. Pod kordem klesá další pirát.

Útočníci ztuhli a téměř ustali v boji. Mladík, útočící nejzuřivěji na dona Valverdeho, vykřikl zoufalým vztekem a šlechtic se vítězně rozchechtá.

„ZRADA! Prchejte!!“ vkřikne kdosi a v odpovědi zní španělský válečný pokřik „Santiago!“

„Bijte je a nešetřete! Za každou uťatou hlavu dám padesát Reálů!“ Tak volá bojem rozjařený don Miguel. Sám si vybírá onoho mladíka ocelového pohledu a několika útoky ho zatlačí do rohu uličky.

„Tys jejich vůdce! Chci s tebou jednat!“ Odpoví mu jen zuřivě šlehnutí kordu. Mladík se rve jako kočka, i když proti Valverdemu nemá naději. Vidí, že většina druhů je už pryč. Španělé je pronásledují. Martin zuří; poznal, že si s ním vynikající šermíř jen hraje. Musí však prorazit! Korden neuspěje. Strhává proto náhle pás pochvou a obojí vmete překvapenému Miguelovi do tváře. Ve stejné chvíli se vrhá na zem, překulí se pod hrozivým ostřím. Lehce škrábnut vyskočí a prchá, co mu nohy stačí. Nepotřebný už kord hodí tak šikovně, že se zamotá Španělovi pod nohy. Martin ví, že ho důstojný hidalgo nebude honit.

„Tak jako tak se mnou budeš muset jednat, hlupáku!!“ hodí za ním don Miguel a uleví si nadávkou. Ale odpoví mu jen výsměšný dusot nohou.....

Slabší o tři padlé a notně uštvání sešli se zoufalí piráti na smluveném místě za hradbami. Stále hustě přšelo a muži se vztekle hádali. Nemohli zabránit tomu, aby don Miguel nasedl i s vojáky na připravené ukryté koně a tryskem vyrazil na horskou silnici, která vede k Depu Grossu.

„Vše je ztraceno“ zuří Alessandro, jeden z nejlepších rváčů; „ta holka vyrazila třeba před dvěma třema dny a než se vzpamatujete, bude v Depu! Vše bylo vylhané od A až do Z, pěkně to na nás narafičil a my mu sedli na lep!“

„Proto nám tak snadno předal Anitin posel zprávy. Proto je tak lehce získala. Byli jsme slepí a hlupáci,“ přidal se Francisko.

Nebudeme přece jednotlivě riskovat životy nás všech. I tak už teď nevíme, jak se vrátit na moře! Přístav je vzhůru nohama! Na žádnou loď se nedostaneme – leda jako zajatci!“ Pokračoval další reptavý hlas.

„Drž hubu!!!“ Zařval vzteky šílený Martin. „Přisahal jsem, že ji neopustíme!“

„Jo, přísahal! Ale udělali bychom to samotný pro kohokoliv jiného z nás? Třeba pro mě, pro Alonza, Santose, Orgoněze? Na to mi odpověz, Černej stíne!“

Martin sklopil oči.

„Promiň Alessandro. Necháám se příliš unést svou láskou k Anitě. Možná máte pravdu v tom, že není téměř žádná naděje. Já ale přísahu dodržím. Půjdu za nimi sám. Vracím vám slovo, přátelé. Alonzo vás povede stejně dobře.“

Martin se otočí a odchází k silnici, Alonzo ho však rázným výkřikem zastaví. Znovu dávají hlavy dohromady, zkušený Alonzo má teď hlavní slovo.

„Hled'te, bratři, není možné, aby Anita byla vpředu s dvoudenním náskokem. Ten mazaný darebák ji určitě nepustil z dohledu nadlouho. Vyrázila asi tajně; s malým doprovodem a jinudy – ale ve stejný čas. Teď už je určitě v průvodu Miguelově a náskok mají nejvýše půl hodiny! Nemusí být ještě vše ztraceno, vždyť cesta na Depo trvá několik dní.“

„To nám není nic platné,“ vložil se do rozhovoru Santos. „Byl jsem tam, když se plán připravoval. Je to místy stezka pro jednoho až dva jezdce, tesaná ve skále, vlevo propast s bystřinou, vpravo skála či stráň. Může se jít jen za sebou. Dva vojáci tam snadno zastaví celou rotu. A i kdybychom se dostali před ně a zastavili je, Miguel má dost času Anitu zabít a pak s námi ještě úspěšně bojovat. Nezapomeňte, že ji má hlavně jako rukojmí! Stačí aby ji Martin viděl s nožem na krku a všichni se dáme dobrovolně zajmout. Ne, je to šílený podnik. Tohle už se nedá vyhrát.“

Ano. Přesně takto se jevila situace po první polovině této dramatické bojovky. A jako z nebe přišel šílený nápad, jako by ho vůdcům vnukl sám duch Černého stínu. Zkusme čekat tam, kde nás nikdo nečeká!

„A přece by bylo dobré je předejít!“ Zvolal Francisko. „Když se na stezce uzavřem, můžeme alespoň vyjednávat! Jsem přesvědčen, že Miguel nechce Anitu zabít!“

„To jistě ne, nestojí dokonce ani o nás,“ uchechtl se kysele Alonzo. „Nechce Anitu – chce poklad Tamanga. A my mu ho budeme muset najít a odevzdat. Jistě nám pak Anitu vydá, je to zřejmě čestný hráč. Ale my navždy zradíme památku a odkaz Černého Stínu i sami sebe. Až do konce života budeme bloudit bez cíle po krčmách a každý dobrý námořník na nás plivne. Španěl to má věru dobře spočítané!“

Martin vytřeštil oči a bezvládně klesl na kámen. Nastalo ticho, rušené pleskáním deště. Všichni bojovali nejtěžší boj mezi láskou a povinností, ctí a zradou. K překvapení všech pak první promluvil Anitin bratr:

„Když zradíš Tamango, Anita se tě zřekne, Martine! Musíš tedy zradit ji. Pochopí a odpustí ti – věř, že by nejednala jinak. Jsem její bratr a horoucně ji miluji, to víte všichni. Teď ale cítím, že ji musíme odsoudit k smrti či k věčnému vězení. Sám Černý Stín tomu chce!“

V cárech padajících vod se náhle objevila postava a zřetelně se blížila. Černý klobouk, černé vousy, vlající černý plášť. Nakrátko se pod střešou klobouku objevila křídově bílá tvář, zažhnulo ohnivé oko. Ta postava ukázala rukou v černé rukavici k horským hřebenům, tam, kde mělo být Miguelovo Depo Grosso. Vzápětí ji temnoty a proudy vod překryly. Někteří muži to viděli zcela zřetelně. Jiní si nebyli jisti. Někteří neviděli vůbec. Blížila se noc a pustina pod hradbami byla plná uschlých stromů a stínů.

Otrlí piráti se zachvěli hrůzou a ti, kdož věřili v Boha, znamenali se křížem. Vlna mrazivého vzduchu jim zastavila krev. Zamrazení proběhlo až ke kořínkům vlasů. Pod dojmem hrůzné vidiny ani nepostřehli, že mezi nimi najednou stojí indiánský bojovník v roztrhaném špinavém ponču. Lá mavou španělštinou se obrátil přímo na Martina:

„Já být posel od Tupac Amaru, velký Inka. On vědět, co vy chtít. Bohové nám prozradili a Inka přikázal pomoci vám proti Španělům. Já vám ukážu cestu na horská planina. Až k Depo Grosso. Tam na pláně nesmět bez svolení Tupac Amaru žádný běloch – vy taky běloch – muset zaplatit! Dát všechny zbraně. Kečuanci je potřebují. Muset dát hned tady.“

Válečník ukázal na pirátské muškety a šavle. Jen díky jim smí zůstat a několik bambitek.

„Beze zbraní se Miguelovi na kobytku nedostaneme. To nám nepomůže!“ Vykřikl vztekle Orgonež. Indian zůstal ledově klidný.

„Já Huakana Wapangi, velký vojevůdce Tupac Amarua – jít s vámi až na konec. Vy klidně dát vše mým lidem. Wapangi ukáže, jak bojovat Kečuánci. Vy poslouchat a nemluvit moc! Pak vše dobře dopadnout!“ Po krátké odmlce ukázal vojevůdce na Alonza.

„Ty chytrý velitel. Ty jít po silnici za španěl. Děláš hluk a boj. Zabodneš třeba opozdilý voják. Zdržuješ je. Španěl muset pořád koukat dozadu a myslet, že tam všichni piráti! S Wapangim šest nejlepších mužů na horské pláň. Mladí, dobří běžci. Ti zachrání dívku. Ale rychle, my máme málo času! Španěl veliký bojovník!“

Tak promluvil otrhaný Indián, ale nikdo se neodvážil odporovat. Mladý válečník jim vnukl bezmeznou úctu i důvěru. Martin a Francisko se hned připojili k němu a po nich Orgonež, Santos a Alessandro, kteří chtěli napravit předchozí hádku. Další zájemce Wapangi odmítl. Šestým bude on sám.

Alonzo s houfem bojovníků už zmizel a zákrutech silnice a několik vybraných mužů se vrátilo do Limy. Bylo nutno opatřit nové zbraně a poskytnout nezbytnou pomoc a ochranu Lucii a Marianě, které se ve městě ocitly ve velmi nebezpečném postavení.

Wapangi odváděl své muže na opačnou stranu a co chvíli zmizel mezi skalami. Těžce klopýtali za ním. Necháпали, jak může v té tmě a necestě běžet, či jít. Noc zakončili šplháním do nebezpečných skal....

Uzounká cesta vedla španělský doprovod z hlubokých roklí. Don Miguel byl na pláni první. Vztyčil se ve třmenech a dlouze se rozhlížel. Ano, zdá se, jsou na konci cesty a v bezpečí. Pláň je pustá a tichá. V dálce je vidět siluetu Depa Grossa – nedobytné pevnosti, kde skončí napětí a strach o výsledek podniku. Dlouhých pět dnů Miguelova ruka nepustila jílec dýky. Pět dnů jeho oči téměř neznaly spánek. Předobře věděl, že má v patách zuřící, ale bezmocné bratrstvo Černého stínu. Zadní voj je několikrát zahlédl na stezce. Došlo i k menším potyčkám a ztratil několik mužů. Když pak zjistil, že stálé hlídání zadního voje ho velmi zdržuje, rozhodl se k riskantnímu kroku. Vybral několik nejlepších vojáků, vzal Anitina koně za uzdu a vyjel kupředu. Zbytek doprovodu pak zabránil pronásledování, zadrží piráty či svede z cesty.

Mohl si to dovolit, do Depa zbývaly necelé dva dny pěší cesty. Nesmírně těžký pochod dusným horským pralesem, který mučil vojáky nekonečným deštěm, slaným potem a krvežíznivými moskyty, všechny nesmírně vyčerpal. Jen s největším úsilím a vůlí byly drženy stráže. Vojáci potichu reptali na zdánlivě zbytečnou Miguelovu opatrnost. Mladý Valverde však byl velký voják a s neúnavnou houževnatostí dával prohledávat všechna nebezpečná místa cesty. Všude čekal léčku. V těch chvílích cestovala Anita v jeho sedle a hrot dýky se ledově dotýkal bílého hrdla. Desetkrát denně takto na horské cestě umírala hrůzou. Dobře věděla, že případný útok jejích druhů by znamenal smrt její či jejich. Nenáviděla Miguela a zároveň ho musela obdivovat.

A teď tedy vše skončilo. Po pravdě řečeno, Miguel útok za zálohy ani nečekal, tušil, že ve městě piráti krutě pohořeli a nemohli mít čas obsadit stezku dříve. Ostatně úzký kaňon se k přepadení ani nehodil – přesto neponechal nic náhodě. Nyní jsou tady na pláni, pevnost v dohledu, sotva hodinu pomalé jízdy a všude rovina, kde se neschová ani králík. Miguel odevzdává Anitu do rukou stáží a za jízdy v sedle dřímá. Muži se bezstarostně baví, všichni se těší na sucho, spánek odpočinek a dobrou odměnu. Déšť je provázel téměř celou cestu, nyní ustal, jako by i on chtěl přispět příjemnému závěru kruté pouti.

A pak se to stalo. Usínající don Valverde má podivný sen; vidí, jak ožije šest balvanů, roztroušených po pláni, slyší v něm silné hvízdnutí horského kondora. Trochu pozdě si uvědomí, že bdí. Na to znamení se na Španěly vrhá šest mužů, kteří zde leželi nekonečně dlouho ukryti pod vlněnými houněmi skalní barvy. Nikdo z přepadených není schopen

obranu. Jen Anita bystře chápe. Svázanýma rukama vši silou odstrčí svého strážce, až v sedle zavrávorá. Oba koně se vzepnou, ten Anitin uskočí – a vražedný kord bodne do prázdna. Anita o vlásek unikla smrti, ale nemá vyhráno. Piráti útočí bezhlavě; bijí Španěly a na Anitu zapomněli. A přece právě ona je v největším nebezpečí! Španělská bambitka nachází její hrud' a dívka prožívá okamžiky nevýslovné hrůzy..... Ale po tak velkých deštích se prach na pánvičce přechořastu nevznítí! Kohoutek cvakne naprázdno a vzápětí je mířící Španěl skosen Orgoněsem. Chladnou hlavu zachová jedině inka Wapangi a skokem se vrhne k Anitě, jejíž kůň se divoce vzpíná a hrozí dívce srazit vaz.

Don Miguele vztekle zakleje. Teď končí hra! Jde o život! Pobodne koně do nejhustšího houfu zápasníků a doslova je přejede. Získá tak okamžik nového zmatku, aby se mohl v klidu rozhlédnout. Vidí však, že je vše ztraceno. Míří krátce, ale klidně a přesně a jeho prach je suchý. Nyní už Anitě není pomoci.

Avšak ve chvíli, kdy jeho bambitka práskne, vztyčí se před dívkou kečuánský válečník a kule najde cíl v jeho hrudi. A Miguel jej pozná. „Wapangi, ty pse!“ vskutku – nikdo jiný, než skvělý inkův vojevůdce nemohl nastrojít tak ďábelskou, neočekávanou léčku.

Miguel už prchá k Depu Grossu a bodá koně jako šílenec. Je sám, bez úspěchu. A za ním burácí indiánova slova:

„Tak se mstít Wapangi za svou ženu a děti! Wapangi zemře, ale ty nedosáhneš svůj velký cíl! Ta porážka pro tebe horší než smrt. Vzpomínej na Wapangiho ženu a děti – a buď proklet!!!“

Inka Huskano Wapangi byl jediným padlým na straně bratrstva. Piráti hořce litovali statečného spojence a obklopili jej, jakoby chtěli zadržet jeho prchající život. On ale ani na prahu smrti nepřestal být obezřetným vůdcem.

„Teď ne čas na smutek! Wapangi vykonat pomstu – může zemřít. Vy ale muset zachránit dívku!! Dostane ji Španěl – potom Wapangiho smrt zbytečná! Vy pořád muset Wapangiho poslouchat! Nemožno teď jít zpátky do Limy – tam Španělé jak hnízdo vos. Muset dále přes pláň k severu. Tam u města Caxamarca křižují velké lodi s černou vlajkou – ty vás zachránit. Poslové Inky vše zařídí. Ale poslouchej! Jestli vy padnout zase do ruky Španěla – pak žádná pomsta – Wapangiho duše nemít klid!!“

„My ale nemůžeme opustit své druhy v Limě! Zůstala tam i Lucie a Mariana!“ zvolal překvapeně a s nevolí Martin.

Inka už těžce dýchal. Zasípal netrpělivě: „Muset udělat, co Wapangi říká. Ti dole už ví vše od mých zvědů – dívky už asi ne ve městě. Všichni cestovat Caxamarca – k černým lodím.

Vezmi můj znak. Hodinu cesty na sever skála jako hlava. Tam čeká můj bojovník – to váš průvodce. Poslechne můj totem.“

Z posledních sil zvedl umírající svou ruku a podal Martinovi zlatý kotouč s podivnými znaky. Dlouhá řeč a pohyb ho však zcela vyčerpaly. Zavřel oči a prudce oddechoval. Náhle je však otevřel, jako v nějakém vnuknutí a pohlédl přes pláň. Zděšeně zaúpěl:

„Nezdržovat! Prchat! Tam už vojáci!“

Martin rychle pochopil. Uprchlý Miguel už vzbouřil svou pevnost a chce je dostat ještě zde!

„Na koně!“ zavelel a všichni se bleskem vyhoupli do sedel opuštěných španělských koní. Zmizeli pak v oblaku prachu směrem severním, kde z pláň vyrůstaly rozesté skály. Slibující možnost úkrytu a zmatení stopy.

Wapangi je sledoval, dokud zcela nezmizeli. Teprve pak klidně spočinul v naději, že pomsta je vykonána.

A jak to bylo v reálu? Skupina šesti bojovníků předběhla Španěly po tábořské silnici a rozložila se kolem rozjezdové letecké plochy 100m od Depa. Protože lilo a na holé louce

nebylo nic, za čím by se dalo číhat, ulehli na igelity a přehodily přes sebe šedé houně. Čekání však bylo nekonečně dlouhé. Španělé se dlouho skrývali ve Hlinkách a čekali dokud nezmizí Feketova skupina, která je pronásledovala. Objevili se ve chvíli, kdy byl již u letiště dán téměř povel k odvolání akce. Podle předběžných propočtů byli zcela bezstarostní, jak jinak. 100m od cíle a ve zcela otevřené krajině... Přepadení proběhlo stejně, jako v legendě, která je psána dodatečně, podle skutečného průběhu bojových operací.

DCEŘA XI. LEGENDA **ČERNÉHO STÍNU**

Don Miguel zarazil zpěněné koně svých jezdců. Mračil se jak čert a hryzl si vzteky ret i knír. Toužil štvát svou družinu dál do bludiště skal, kde zmizela jeho zajatkyně. Ale chladný rozum u něj vždy vítězil. Náhorní plošina je v moci Inků – a jak ti dovedou bojovat, to mu před dvěma hodinami předvedl jediný z nich.

Musel v duchu obdivovat svého častého protivníka. Wapangi volil opravdu palčivou pomstu. Mohl umřít skutečně v klidu, když ho Miguel na pláni umírajícího našel. Co teď? Tak úžasný plán, který jeho rod může učinit jedním z nejbohatších na světě, pro nějž zemřel jeho otec, ten přece se nemůže jen tak rozplynout! Musí bojovat dál. Snad i užít kruté a temné prostředky, k nimž se v posledních týdnech snížil Pedro de Valverde. Jak blízko již bylo konečné vítězství! Prokletý Wapangi – bez něho by piráti Anitu nikdy neosvobodili! Teď však nezbývá, než se opatrně stáhnout do bezpečí pevnosti.

Cestou zpět se Miguelovi honí v hlavě zmatené plány, tak nesmyslné, že je v zápětí zavrhuje. Přece však mezi nimi vyvstává jistá světlejší myšlenka.

Rozprašení piráti, kteří táhli za jeho zadním vojem, se jistě nemohli se svými šesti druhy spojit. A dívky, které k výpravě patřily, zcela jistě zůstali v Limě. Snad tedy bude možno znovu je sevrát. Je jasné, že nemají moc šance uniknout na moře. Jsou jak v pasti. A těch šest, kteří s Anitou pod ochranou indiánů unikli, se také jen těžko dostane na moře. Jsou v horách uzavřeni jak v pevném vězení – až na to, že Miguel zatím od něho nemá klíč. Ale boj inkových vzbouřenců nemůže už dlouho trvat. Španělé zvítězí a pak budou uprchlí bojovníci Stínu zase jeho. Nic hrozného se tedy vlastně nestalo. Jen bude všechno déle trvat a stát více času, úsilí i prostředků.

Během krátkého odpočinku v Depu se don Miguel už zcela uklidnil a nabyl ztracené rozvahy. Ihned vyslal své špehy a zrádce. Musí se od indiánů dozvědět směr útěku Anity. Sám se vydá ještě v noci do Limy, aby tam sevrhl posádky Černého Stínu. Tot' úkol, který nemůže nikomu svěřit. A zdaří-li se to, bude těch šest pirátů v horách ztraceno!

Na cestu se vydal ihned, pouze s deseti muži na koních, pěšáci vyrazí ráno, jakmile se připraví. Ranní úsvit již zastihl Miguelovy jezdce v hloubi kaňonu, na cestě k Limě.

Alonzovi piráti na tom byli bídně. Když se Miguelův po zuby ozbrojený doprovod obrátil proti nim, pochopili, že Miguel s Anitou zřejmě unikl napřed. Věděli, že to hraje do noty Martinovi, ale sami se dostali do role štvané zvěře. Alonzo byl příliš chytrý, než aby hnal své lidi s noži a několika pistolemi proti kordům a mušketám. Velel k ústupu a rozptýlili se po horách. Neměli velké ztráty ale trvalo to den, než se dali dohromady. Vyčkávali noci a pak se rozhodli vrátit do Limy. Znovu vstoupili do úzkého kaňonu. Postupovali rychle, ale opatrně. Všude bylo plno stop, zřetelných i ve svitu měsíce. Někdo jel dolů!

Don Miguel nezapomněl na opatrnost a postupoval kaňonem velmi opatrně – mohli tam být piráti. I když pravděpodobnější bylo, že je předešel a že se srazí spíše s jeho pěšáky. Proto ho zpráva zvěda, že na skalní cestě postupuje kdosi proti němu, velmi překvapila. Zastihla jej v místě, kde cesta ve skále nad propastí byla úzká sotva na dva jezdce a tvořila široký oblouk, ve kterém bylo daleko vidět. Miguel tady nařídil vrátit se zpět a najít místo vhodnější k setkání a přepadení.

Neznámých na horské silnici je podle zvěda osm a mezi nimi dvě dívky. Tahle zpráva ho překvapila nejvíc. Marně pátral v paměti, kdo by to mohl být. Vybavilo se mu, že než otec zemřel, měl jednání se dvěma dívkami. A když po dlouhém ústupu vzhůru po stezce našel otevřené místo s množstvím úkrytů, napadlo ho, že osud mu právě pořádně nahrál.

Čekání ve skalních úkrytech bylo nekonečné. Přece však na konec klapot pomalých kopyt několika mezků rozezněl skály nad kaňonem. Ted'! Za skalním výklenkem se objevil první jezdec. Podle výbroje i oblečení určitě pirát. Za ním další. A na konci krátkého průvodu opravdu dvě dívky – mladé, a jak se zdá, velmi krásné. Sotva Miguel zahlédl záda posledního jezdce, je tu povel k útoku. Dva jezdci vyrazí čelem proti pirátům na cestě. Čtyři z boční strže. A Miguel sám se zbytkem jezdců odřízne cestu zpět právě ve chvíli, kdy se přepadení zmateně snaží otočit hloupé mezky po cestě dolů, k útěku. Zmatek je takový, že vlastně není třeba bojovat. Dvě zvířata, řvoucí hrůzou, jsou bojovou vřavou sražena do hlubiny. Tak tak stačí jezdcí seskočit. Pozvednout zbraň k obraně nedokáže nikdo. Neznámí jsou jati bez jediného výstřelu.

„Kdo jste?! Patříte k Černému Stínu?“ zahřmí velitel za namířenými mušketami. Mlčení zajatých a jejich dokonalý úžas jsou víc než výmluvné. Zapírat nelze, to ví všichni. Nasazení pout je dílem okamžiku.

„Kdo jste a jaké je vaše místo v bratrstvu Černého Stínu?“ opakuje už klidněji don Valverde: „Mluvte, hlupáci, jde o váš život.“

Odpoví mu jen tíživé ticho.

Miguel zanechal zbytečných dotazů a ušklíbl se. Znal je přece dobře. Jenomže jak dál?

Valverdovým žoldákům se zdá, že přemýšlí příliš dlouho. Chtějí se zavděčit. K Miguelovi přistoupí poddůstojník. V ruce drží nadvakrát přeložený řemen z koňského postroje.

„Dovoďte, veliteli, vymáčknu to z těch holek, půjde to rychle. Nemáme času nazbyt.“

Posunek otrlého žoldáka je víc než výmluvný. Mladý Valverde si jej však změní se stínem pohrdání. Pak se podívá na dívky u skalní stěny. V jejich tváři vidí stejné odhodlání jako u každého člena Černého Stínu, s nímž měl možnost se střetnout.

„Vrať ten postroj, kdes ho vzal, hlupáku, a raději měj koně pohotově! Zbytečně by ses namáhal, ty nezlomíš ani sám Dábel!“ zpraží chlapa Miguel. „Opravdu se ale nemůžeme zdržovat a kdykoliv se můžeme setkat s piráty toho šedobradého vlka, kteří útočili na náš zadní voj. Že jsou to lidé Černého Stínu, to si mohu domyslet. Významní zajatci to určitě nejsou. Spolupracovat nebudou. Svrhněte je do kaňonu!“

Letným posunkem kývl směrem k dívce, kterou od začátku pozoroval a cítil při tom cosi nevýslovně tísnivého jako by mu srdce rvala z hrudi neviditelná ledová ruka.

„Tu plavovlasou první!“

Dva vojáci se jí chopili a vlečou ji přes planinku k srázné stěně kaňonu. Nebrání se, jen pevně semkne rty. Nesmiřitelností naplněné oči má stále upřené na Miguela. Za chvíli se ozve strašný výkřik a tíseň zmizí..... Miguel nevydrží sledovat popravu a odvrátí zrak – ty oči jsou jak průhledy do záhrobí!

A tu náhle neznámá síla přinutí dona Valverdeho vzhlednout vzhůru do skal. Oněmi leknutím a úžasem. Jako by na sklaním výstupku stála černá postava. Černý klobouk, vlající plášť, křídová tvář. Přesně tak, jak to kdysi líčil otec! Silou vůle zaplaší tu hroznou vidinu – už je tam jen holá, mrtvá skála. Nebo ne?

Horký odpolední vzduch byl náhle proříznut děsným ženským zaječením jak přeostrou břitvou. Muži nečekají na Miguelův povel!

„Zadrž d'áble! Je to Lucie, dcera Černého Stínu! Jen živá ti může být prospěšná.!!!“

Všechny oči se upřou na Marii Annu, jíž patřil ten výslovný výkřik hrůzy i neuvěřitelná slova odhaleného tajemství. Lucie stála na okraji srázu, živá a zdravá, ale v tuto chvíli ji síly opustily. V bezvědomí se sesunula k zemi. Sám don Miguel ji zachytil a zachránil před smrtelným pádem do propasti.

Mariana se ocitá v zoufalém, křečovitém vzlykotu. Ve chvíli nevýslovné hrůzy našla jedinou cestu, jak zachránit Lucii, ale vykřikla při tom strašné tajemství, které nikdy nemělo být odhaleno. Pochopila už, jak velkou zbraň dala donu Valverdemu do rukou. Zrádcovská kletba jejího otce dopadla i na ni. I ona musela volit ze dvou cest, přestože na konci každé stála zrada a smrt. V takové hanbě není možno žít!

Jako šílená se Marie Anna zvedá na svázaných kolenou. Stačí se jen několikrát překulit – a nekonečný pád smyje hanbu zrádcovského rodu....

Nikdo na světě by však nedokázal předpovědět, co vše se udá, kolik zvrátů nastane v této prapodivné hodině rozhodnutí!

Don Miguel se jen několik okamžiků vznášel na perutích vítězství, maje zajatce ještě cennějšího, než byla Anita. Náhle je tu divoký řev, výstřely, okolní skály ožijí spoustou cizích mužů. Nikdo pomalu neví v nastalém zmatku, s kým a proč bojovat.

Lucie je Miguelovi nezadržitelně vyrvána.

Miguel zahlédne Marianu, snad zešilivší, jak se mezi zápasícími těly převaluje směrem k hlubině. Nevšimne si už, zda se někomu podařilo ji zachytit.

Piráťů je příliš mnoho. Miguelovi muži úplně ztratili hlavu. Probíjejí se po silnici vzhůru, přestože právě tam je nepřítel nejvíce. Ale právě to je kupodivu zachráně. Shora ze stezky se vzápětí ozvou další výstřely a nový křik. Nikdy snad neznělo španělské „Santi Jago!!“ tak radostně – je tu Miguelova pěchota a s ní záchrana.....

Hodina rozhodnutí skončila, přízraky zmizely. Don Valverde zvítězil – a přesto byl svržen do bahna porážky! Chabě vyzbrojení Alonzovi piráti prchají silnicí dolů a snadno se tam ubrání. Do Limy je již nedokáže zajmout. Přece je však bohatší o úžasné zjištění: Dcera Černého Stínu! Potomek nejtajuplnějšího krále moří! Musí ji dostat znova – a za každou cenu. Skřípne piráty dole ve městě, tam se mu nemohou vyhnout!

Musí tam jistě po různých žebráckých doupatech získat úkryt, zásoby, zbraně, spojení na moře. Je tedy ještě dosti času je sevřít ve městě, jak si původně předsevzal.

Co nejrychleji postupují Španělé stezkou dolů, odstraňují překážky, které se jim Alonzovi bojovníci pokusili nastražit do cesty a snaží se udržet co nejkratší odstup. Jistému zdržení však zabránit nemohou. Stejným směrem cestují v rokli pod nimi horskou řekou i těla padlých Španělů i pirátů – svorně... a v míru. Druhého dne spatří Miguel Limu a je si jist, že pirátský houfec je dosud v jejich zdech.

Alonzovi lidé se dostali do Limy jen o několik hodin dříve. Cestovali přes noc. I oni věděli, že nemohou do okolních pustin prchnout jen tak, že jejich houf by byl všude snadno dostižitelný a bez zbraní se o obraně nedá mluvit. A hlavně, co na pobřeží bez lodí? Valverde by je tam posbíral jak zakutálené mince. Město skrývá alespoň malou naději, úkryt mezi přístavní chátrou a snad i možnost vplížit se jednotlivě a nepoznání na nějakou loď. A určitě tu lze získat nové zbraně a jídlo – jen objevit správný dům a místo. Alonzo tu zná pár lidí. Sestavuje plán, od koho co opatřit. Piráti se rozdělují. Jednotlivec snáze unikne pozornosti. Snad aspoň Lucie unikne z pasti a dokáže se spojit s Martinem. Ona sama po životě netouží. Ví, že radostný úsměv už se nevrátí do její tváře. Nikdy nezapomene na tu, která se obětovala, aby ona mohla žít. Tuší, že zůstane osamělá. Je tu už jen jediné, pro co ještě žít, co je všechny spojuje a dává sílu se zvednout i v nezoufalejších situacích: Tajemné Tamango – království cti, za něž zemřel její otec.

Všichni ví, jak nepatrná je jejich naděje, jak ztracený je ten boj – ale budou se rvát do poslední chvíle!

K večeru je už město plné Miguelových žoldněrů. Hned jim padne do rukou několik pirátů – zatčeným již není pomoci! Zbylým se nedaří skrýt a nemohou se v uličkách skoro pohnout. Nebylo nikdy v temné historii Černého Stínu černější a potupnější porážky.

Ve chvíli zoufalství nejvyššího se v pusté uličce zastaví mladý pirát, k smrti uštvaný. Nemůže splnit žádný z úkolů, navázat jediné spojení. I teď za sebou slyší dunět vysoké jezdecké boty španělských biřiců – není úniku! A tak jen dál, prodat život či svobodu co

nejdráže. Skoro na svém útěku vrazí do starého vrásčitého muže, podle tváře indiána, jenž ho uchopí železným stiskem a propaluje mu oči svým ohnivým pohledem. Pak se rozhodne a s námahou praví: „Úkryt vašeho štěstí střeží.....“

Piráta bez zaváhání dokončí. Ví, že před ním stojí Wapangiho posel, jehož tak zoufale hledali. Teď rychle k Alonzovi!

Jak je patrné z vyprávění, dostalo se pirátstvo v této části hry do neřešitelné situace. Španěly vedl legendární hrabě Castellano – a ten na admirála má! Zajal ho a velkomyslně propustil, unikl vzápětí jeho nástrahám v temném staveništi a dokonce téměř vypátral Luciin úkryt. Jen jeho také mohlo napadnout, že piráti k šílenému útěku přes řeku použijí starého rozbitého jezu a postavil se jim právě zde.

Aby Hamár zachránil téměř již poražené bratrstvo, nenapravitelně poskrvrnil svou čest; probodl pana hraběte, ač byl zcela beze zbraně a sám proti přesile.

Proč však se zde Ruda objevil bez vojska?

Hlavní postavou hry totiž nebyli tito dva veteráni bojišť, ba ani Lucie, nýbrž – Katka! Ta byla stále ve víru bojů, pátrala, unikala z nejtěžších pastí. Nakonec také převzala úlohu nešťastné Mariany – zemřela pro záchranu Lucie, i když poněkud jinak, než předepisovala legenda, psaná tentokrát před hrou.

Aby kryla Luciin útěk, úmyslně na svůj oddíl vázala téměř všechny Španěly a odlákala je na opačný konec města. Uniknout z hradeb se jí už nepodařilo. Zhynula v dešti střel v boji s přesilou. Španělé zajásali a ještě dlouho po hře si mysleli, že dostali dceru Černého Stínu – i vítězství!

Skutečná Lucie – Zuzana však zatím s houfem svých věrných prchá k jezu. Jediný Španěl odhalil tento ďábelský plán Bratrstva – ale až na poslední chvíli, když už jeho bojovníci byli odlákáni a on zbyl v této části města sám.

Přesto se postavil tváří v tvář rychlé dýce Wapangiho zvěda – a zemřel, jak má zemřít muž.

Konec 2. Dílu

Druhý díl končí prakticky rozbitím Bratrstva Černého stínu a přivedením hry do matové situace z níž může piráty dostat snad jen zázrak. Část pirátů je „obklíčena“ ve městě, s nepatrnou, spíš teoretickou možností útěku – uniká přesto, díky smrtonosné obětavosti Mariany. Další jsou odříznuti v horách.

Je jich jen šest a proti nim don Miguel de Kropáček, který zuří nad věčnými porážkami od pirátů, které jsou údajně „předem dohodnuté“ a touží po odvetě! Rozhodne se porazit Hamára za každou cenu – pravidla nepravdivá, i kdyby měl rozbít celou dlouhodobou hru. A tím vznikl předpoklad pro nejzajímavější bojovku celé hry, na kterou zejména vedení ještě po letech s nadšením vzpomíná – „CESTA Z HOR“

Myslím však, že plně ji ocenila jen šestice pronásledovaných, neboť Kropítkovo dvacetihlavé vojsko nebylo plně informováno a nepřítel spatřilo až ve chvíli své porážky. Nemohlo tedy celou akci dobře pochopit. A proto, a také proto, že tato etapa, podobající se šachové partii, nemá obraz v žádné legendě, načrtneme stručně její obsah.

První tahy patří Kropymu: Zaplatí za zradu Bombonovi a Feketovi. Vplíží se k Hamárům do domu a den předem zjistí veškeré plány a údaje hry, které měl nazítří pracně vybojovat na Semenci. Od té chvíle je si naprosto jist svým vítězstvím.

Hamár nemá vhodnou protihru: ač zradu vytuší. Kolodějský most jediná přístupová cesta k „pobřeží“ je Kropáčkem střežena. Poslové, kteří měli informovat cizí loďstvo, ležící v Židovce, jsou odříznuti dokonale rozestavenými obránci. Šestice uprchlíků má sraz v Obecňáku a ve chvíli, kdy Hamár s konečnou platností konstatuje zradu, nemůže již Španěly na mostě předběhnout! Porážka se zdá stejně neodvratná, jako při „Únosu Anity“

První protitah: Podaří se propašovat autem na jeho dně, pod dekami, posly, kteří mají doběhnout do Židovky. A protože auto pak zmizí (Hamár se vrátil přes les), ztrácí od této chvíle Kropy přehled o tom, kde je vlastně nepřítel...

Oběť figury: Anitu může zachránit jen úplně šílený nápad, dokud je most střežen. A nápad se skutečně dostaví! Ani to by ovšem nepomohlo, kdyby si Kropy nebyl tak jist vítězstvím a byl ostražitější! Šestice uprchlíků SOBOL, TECHNIK, VRŠÁK, KUTÍLEK, HAMÁR a ANITA prostě přejde ledovou Lužnicí. Stojí to Hamárovy kalhoty a málem i život Technika, kterého odnesl proud – ale podařilo se obejít pozice Kropyho vojsk, ač jsou všichni zmrzlí a mokří. V tu chvíli začíná Kropy prohrávat aniž o tom ví.

Další oběť figury: v ústí potoka Bíliny zjistí pirátský zvěd, že Kropyho bojovníci obsadili i místo plánovaného „nalodění“. Čas setkání s cizím loďstvem se blíží, na prahu vítězství opět hrozí porážka. Tohle je poslední Kropyho šance.

Na horečně rychlé radě bratrstva je přijat riskantní plán, o němž si všichni myslí, že má málo naděje – ale lepší prostě nemají! Polovina mužů zaútočí na celý houf. Než budou ve zmatku pochyťáni a pobiti, proklouzne Anita se dvěma průvodci, kteří se v případě potřeby rovněž nechají zabít, až k řece a bude očekávat příjezd loďstva Gordona Mc Neila (adm. Jiří Schneider). Ve chvíli, kdy se loďstvo objeví, mají piráti vyhráno. Pravidla totiž stanoví, že je-li pobřeží v „dosahu lodních děl“ (tj. na dohled) nesmí už Španělé útočit – musí se stáhnout před palebnou převahou.

K všeobecnému překvapení je však „přístav“ ve chvíli útoku opuštěn!?! Španělé mezitím odešli a snad prohráli o pouhých PĚT MINUT! Jediné totiž, co nezjistili zradou, teď Anitu zachránilo. Španělé NEZNALI přesný čas setkání s loďstvem – ten se dal zjistit jen na Semenci – a prostě jim došla trpělivost. Naštěstí – neboť jinak by stále ještě měli velkou šanci!

Šach – mat: jásající, zimou zničená a polonahá šestka vítá ZUZANU a PAVLA, posly, kteří šťastně našli Gordonovo loďstvo. Triumfální vjezd do Koloděj je pro Kropyho těžkou ranou, jeho vojsko hlídalo most a až do poslední chvíle všichni věřili, že zvítězili.... Zrádce jim přislíbil, že když udrží most, který je jediným klíčem k celému boji, neměli by prohrát.

Rozbor partie: Kropy byl dobřej, moc dobřej, chybělo mu jen snad trochu víc štěstí, více trpělivosti jeho vojevůdcům, více předvídavosti a vědomí o tom, že BNP se dala v těch dobách jen těžko něčím zastavit. A Kropyho vysoká kvalita umocnila nesmírnou cenu tohoto pirátského vítězství, jež bylo dosaženo nad tak kvalitním protivníkem.

Zrádce BOMBON a FEKET, kteří se přišli večer Hamárovi tlemit, odtáhli s dlouhým nosem a téhož večera dostali černou známku – jsou oddílem navěky prokleti!

TAMANGO žije dál – větší a silnější než dosud – a po prázdninách se mohou rozhořet nové etapy!!!

LODNÍ DENÍKY

XII. LEGENDA

Počet padlých druhů, ač vysoký, nemohl zkazit nekonečnou radost ze zázračného záchránění, v něž piráti Černého stínu již nedoufali. Vyprávění a oslavy nebraly konce. Alonzova skupina, prchající z Limy, i Martin s Anitou a pěti druhy, kteří v nebetyčných Andách museli se vyhnout nekonečným nástrahám horských řek i nesmiřitelných Španělů, si po mnoha útrapách padli do náruče v bezpečí Gordonových lodí. Mohli být po několika týdnech konečně bez obav – v této oblasti není dosti silné španělské loďstvo, které by mohlo Gordona Mc Neila ohrozit.

Netrvalo dlouho a zubožené trosky Černého stínu byly opět silné a k boji připravené. A před nimi ležela španělská pobřeží, jež jim nyní měla vrátit vše, co v minulých dnech ztratili.....

Ted' jen v klidu zabezpečit zásoby pitné vody, domluvit způsob signalizace mezi posádkami a pak – vzhůru na španělské přístavy! Pirátské pochodně z nich nadělají ohnivě majáky! Ani bezvětrí nemůže Černý stín zastavit. Je tu vždy dost mužů, kteří se posadí do člunů a chopí se vlečných lan. A tak plují a loupí... znovu se pirátské háky zasekávají do palub a ráhnoví španělských galeon, jak o tom Alonzo po léta snil.

A nakonec přece je uslyšeli to, po čem toužila jejich srdce. Slyšeli, jak zajatci španělští o pobřeží Collodeany mluví, které na severu leží v místech, kde končí španělská moc. Nikdy neřezaly přídě lodí pirátských vodu radostněji. A konečně jsou tu! Chmurné skály je vítají, množství průlivů neznámých, ostrůvků, útesů s pastí. Ne tam žádný dobrý kapitán loď svou nevpustí!

Tak zde tedy skončil Černý Stín! Ještě nikdy nebyl nikdo tak blízko rozluštění velikého tajemství. Však jak v tom nesmírném bludišti nalézt to nepatrné místo. Ani domorodí rybáři – Haidové, Kvakiutlové či Nůtkové tu neznají bezpečně vše. Vědí však, že Španělé tudy občas plují, nahlížeje do pokreslených mluvících papírů. A rádi prozradí pirátům i to, kde hledat onu poslední Španělskou tvrz, která zde na severu střeží hranice říše, nad níž slunce zapadá. Tam jistě lze některou z kopií mapy získat! Najde se mezi piráty odvážlivec, který ten nelehký úkol na svá bedra vezme za noci temné?

A tam na těch mapách všechno lze nalézt. Křížem krvavým tam vyznačeno jest, kde Černý Stín ztroskotal a svůj život v boji prohrál, jsa zajat a umučen. Střeží Španělé ty mapy bedlivě, neboť je k vlastnímu pátrání potřebují. Z opatrnosti každou z nich rozstříhají na díly čtyři a tyto pak odděleně ukrývají, aby jistotu měli, že se celé mapy nikdo nezmocní, aby po tajemství TAMANGA pátrati začal.

Úkryt každého dílu map věž osvětlená střeží, aby stráž každýho viděly, kdo přichází. Cesta pevně zbudovaná prochází těmi místy v lesích. Z té cesty stráž na všechna ta světla při obchůzce postupně viděti může.

Toto piráti od domorodců zvěděli a rozhodli se jen malou posádkou tajně na to pobřeží v člunech vyslati. Všichni vůdcové nejstatečnější tam byli, aby se pokusili o úkol, jehož splnění Španělé za nemožné měli. Získat ze čtyř věží osvětlených všechny díly mapy a zvědět, kde Černý Stín svůj poslední zápas bojoval.

Ten večer nikdo nejedl – nebylo co. Několik galonů vody měli pouze a přísně a spravedlivě ji odměřovali. Výsadek se skrýval, neměl totiž podezření vzbudit! Že výsledek zítřejšího útoku jen na jejich noční statečnosti záleží, to věděli všichni.

XII.legenda byla podkladem pro celý blok krátkých i dlouhých bojových etap, které se odehrály 6. a 7. 10. 1989 a které označme společným názvem: *Lodní deníky*. Šlo o nalezení a vybojování dvou chybějících listů z deníku Černého Stínu, které udávaly souřadnice ostrova a popis cesty k pokladu. Celá akce trvala od pátku 14⁰⁰ do soboty večera. Etapy následovaly jedna za druhou – a skoro se nespalo. Vzhledem k zimě a neustávajícímu dešti to byl zřejmě nejobtížnější podnik oddílu. Největším nepřítelem nebyl tentokrát Španěl, ale příroda, nepohoda a vlastní slabost.

V dramatické noční bojovce s dýkami, která se protáhla přes půlnoc, pouze dvě dvojice získaly celou mapu – Vršákova a Titinova. To však stačilo na objevení divoké sobotní cesty. Vedla skalnatým kaňonem podle nejasného popisu až k zakopané schránce s listinami.

Přestože po celou dobu byl nejlepší TROLL, vedený Zuzanou, při nálezku deníků více šťastný Černý Stín. Nyní zbývalo jediné! Vyluštit prázdná okénka v listech a v určenou dobu se vydat za pokladem.

Podle hodnocení některých účastníků byla tato část TAMANGA předčasným vyvrcholením a předčila i atraktivní závěr „ZA POKLADEM“. Přestože všichni konali divy udatenství, byl tu někdo, kdo všechny daleko předčil ve víře v úspěch, vůli a odolnosti – Zuzana v roli Lucie, dcery Černého Stínu. A jí budiž zasvěcena závěrečná část TAMANGA.

PRŮZKUMNÉ ČLUNY (pokračování XII.legandy)

Vypluly okamžitě, jakmile to denní světlo dovolovalo, i síly jejich vyčerpané. Jen ve člunech čtyřech, na kolenou lodivodů mapy ležely, pozorně sledované, které od Španělů v nočním boji nelítostně získali.

Ty mapy byly přesné a bylo nepříliš těžké ústí horské bystřiny objevit, i kaňon temný – podle rudého křížku.

Když však proti proudu zkusili jít, stařec bělovlasý v kroji domorodém jim cestu zastoupil a taková síla posvátná z něj vyzářovala, že piráti mlčky ustoupili a cestu další si vynutit netroufali...

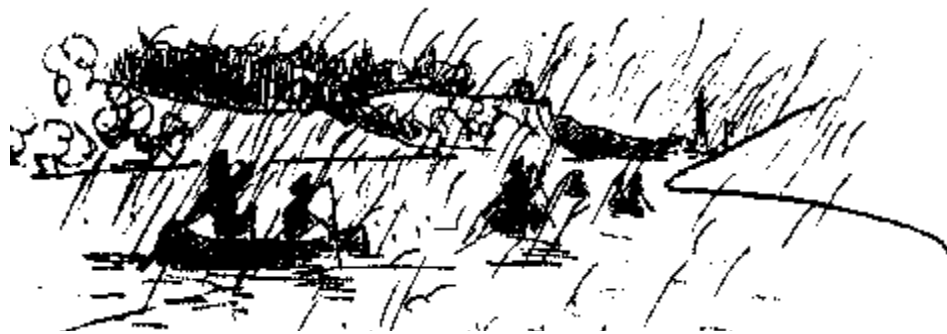
„Vím, kdo jste a odkud přicházíte.“

Stařec promluvil dutým hlasem a piráti naslouchali mu s bázni, neboť pochopili, že on to jest, kdo tajemství Černého stínu střeží a jen tomu jej vydá, kdo přetěžkou zkoušku vykoná a dokáže, že jest pravým nástupcem slavného piráta, ochránce ponížených...

Nejtěžší chvíle celého Tamanga! Jsou téměř u cíle – ale musí se vrátit; teprve v táboře smí rozlepit zapečetěnou obálku... Pak vykonat „úkoly přetěžké“, znovu sednout do mokrých, studených kánoí a za stálého deště znovu proti proudu k místu označenému křížkem rudým. Stále prší; je sychravo, krutá zima a téměř šero. Tak to prý ale na severozápadním pobřeží bývá.

Úkol na hranici dětských sil, úkol pro veliká srdce.

Po hře, večer, se našli ještě stateční, kteří odvezli lodě a uklidili je, přestože je v tu chvíli nenáviděli víc, než cokoli na světě.

9 POSVÁTNYCH SYMBOLŮ

(Součást XII.legendy)

Když se vrátili a rozlepili obálky, podlomila se některým kolena; k přesvědčení tajemného starce, jenž hlídá vchod do rokle, je nutno sehnat do nejdříve DEVĚT POSVÁTNYCH SYMBOLŮ. Jinak neuvěří, že jsme ti, kteří mají přijít. Nástupci Černého stínu...

Symbol Života a zrození (vajíčko)

Symbol Plodivé síly Země (semínko)

Symbol Smrti (kost)

Symbol Svobody a volného větru (ptačí pero)

Symbol Vlasti (ústrižek červené, modré a bílé látky)

Symbol Posvátného kruhu (proudící pramenitá voda)

Symbol Statečnosti (živý oheň, uhlík)

Symbol Vůle a pevnosti (křemen)

Symbol přátelství a lásky (živé lidské srdce)

Nebylo to jednoduché, ale do dvou hodin se podařilo všem. Co na tom, že už na nikom nebyla nit suchá, že se muselo přes Velkou vodu, aby se mohlo somrovat u lidských příbytků. Našli se i čtyři nezúčastnění obětavci, dospěláci, kteří se nechali přivléct do Země nikoho jako živá lidská srdce, ač neměli s oddílem nic společného. A pak znovu do mokrých kánoí mokrým zadkem a hurá do kaňonu, kde čeká stařec... jeho úkoly jsou splněny. Oddíl je v tu chvíli tak silný, jako dosud nebyl!

KORZÁRSKÝ PATENT

Legenda XIII.

Korzárský patent byl v 17. století významným dokumentem, kterým král vydával pirátům oprávnění plout pod vlajkou své země a loupit na území pro královu zemi nepřátelském. Dával právo přepadat lodě nepřátelské země (nejčastěji španělské).

Korzárským patentem vzal král korzára pod svou ochranu, nabídl mu své přístavy – avšak žádal pětinu kořisti.

Vášim úkolem bude získat dnes co nejvíce patentů. Ale pozor! Je to vzácná listina, významný dokument a nesmí být zmačkaný a ušpiněný, musí být krásně a čitelně psaný. V každém z jeho sedmi oddílů musí být alespoň jedna správná odpověď, zásah či splněný úkol – jinak patent není uznán!

NEGRAMOTNÍ PIRÁTI

Legenda XIV

Co bylo Martinovým korzárům platné, že drželi v rukou nejcennější listy lodních deníků Černého stínu, co bylo platné, že jejich loďstvo bylo v tu dobu nejsilnější v této části Pacifiku. To vše nestačilo k tomu, aby byl neznámý ostrov objeven. Listy lodního deníku kladly před piráty prapodivné znaky, prázdná okénka a změt

čar, z níž ani Alonzo, ani Gordon, Martin či Lucie nebyli moudří. Ani jejich námořní a navigační umění nebylo na takové úrovni, aby podnikli dalekou plavbu. Tušili už, že neznámý ostrov bude nutno hledat v neprobádaných dosud končinách Tichého oceánu.

I rozhodli se, že nebudou zatím riskovat záhubu celého loďstva a nejprve onu cestu dobře připraví a deníky beze zbytku rozluštlí. Nic nesmí ponechat náhodě, ani jediné písmenko!

Nevěděli o minulosti Černého stínu vlastně vůbec nic.....

A tak kapitáni vyslali větší část posádek do přístavů Panamy i do oblastí mexické a karibské, aby do skončení zimního nečasů vypátrali co nejvíce zpráv o bojích, plavbách a mužích Černého stínu.

Zkušený Gordon Mc Neil zatím trpělivě zdokonaloval mladé piráty v umění námořnickém i válečném, neboť všichni věděli, že don Miguel Valverde de Coronado není poražen. Že si nenechá Tamango snadno vyrvat.

Přišel čas. Deníky byly, či spíše měly být rozluštny, zima a deště konečně ustaly a přišlo několik nádherných dnů na konci října. Loďstvo Černého stínu rozechvěle zvedlo kotvy k závěrečné cestě za pokladem.

Patřil Rudovi a Hamárovi, kteří jeli Tajemný ostrov **PROLOG** : připravit. Krumpáč, lopatu a těžkou bednu, potom zalití (na konec října bylo opravdu nezvyklé horko), prosekávali se pralesní pustinou k temenu hory. Nejeli autem, nešli po cestě. Brzo se začali oslovovat „Stíne“ a „Barnette“. Nejdřív žertem, ale brzo opravdově pátrali, zda je z houštin nesledují slídivé oči. Mluvili šepem, hrdla stažená napětím. Zcela propadli kouzlu příběhu.

Ta krátká chvíle snů, dobrodružství a klukovské romantiky byla pro ně jedinou odměnou za všechnu tu práci a starosti, co s tím měli – ale odměnou větší, než milion v bance.

To konstatovali, když bednu zakopali a kouzlo pominulo, stručnou poznámkou: „My jsme horší jak ty malý děti.“

A šli ke Klondajku a strašně se těšili na zítřek....

Předvoj pirátů, vesměs členové BNP už tu byli – museli i přes pokročilý čas a noční zimu přespát pod širákem.

Samozřejmě byla připravena noční hra, která měla naladit náčelníky na zítřejší boj. Bylo nutno v nočním lese uniknout špehům, kteří by rádi vyčmuchali, kde je TAMANGO, nebo se probít jejich řadami.

NOČNÍ CESTA XV. LEGENDA

A
když

zjistili vše o minulosti a bojích Černého stínu, vraceli se jednotlivě zpět na místo, které jejich vůdcové určili. Ale byla ta cesta neobyčejně nebezpečná. Zpráva o novém objevení Tamanga, ač přísně tajená, už se šeptem nesla všude; historie Černého stínu tedy znovu ožívá!

Pobudové z přístavních krčem, španělští důstojníci, rybáři i plantážníci – všichni chtěli zbohatnout na bájném pokladu Tamanga. Pásli po vracejících se pirátech Černého stínu jako po lovné zvěři. Každý z nich mohl být onou volavkou, která je dovede k pokladu. A učinili na ně hon.

A tak každý, kdo se vracel na smluvené místo, byl v nebezpečí smrti – sám proti neznámým nepřátelům, skrytým v temnotě. Všichni ti pobudové toužili to jednom jediném – zmocnit se oněch dvou ztracených listů z deníku Černého stínu....

POSLEDNÍ ČINY

Za statečné noční boje, úniky a plížení v půlnočním lese kolem Klondajku, jejichž cílem bylo probít se k boudě řetězem nepřátel, dostali bojovníci poslední písmena do deníků, která měla stačit k vyluštění. Napětí bylo umocněno strachem z chycení. Malí piráti byli varováni, že v případě zajetí nesmí prozradit tajemství Tamanga ani tváří v tvář zajetí, mučení, či smrti – 17. stolení je tvrdá doba!

Noční hrůzy přežili všichni. Ráno dorazil autobusem zbytek oddílu – téměř 100%! Vyvrcholení hry a příběhu je posvátné – v tu dobu již vedení i děti zapominají, že jde jen o hru – válčí se doopravdy!

Dopoledne se posádky snažily o vyluštění listů. Moc to nešlo, hlavně vinou předcházejícího lajdáctví. Listiny byly ušpiněné, potřhané, nečitelné atd. Oddíl na tuto nepořádnost nakonec málem doplatil!

Boj začal v 11 hodin. Ve známých lesích v okolí to šlo. Posádkám se podařilo uniknout Španělům, kteří je sledovali. Do pasti lapili samotného dona Miguela de Kropálio, což je v epické šíři popsáno v legendě. Španělé tedy byli odepsaní. Na hlavní potok, popsáný v deníku se potom dostali nejbojovnější piráti ze Stínu a Krásky. Luciin Troll a Anitin Postrach však zabloudil a do zblbnutí se točil kolem nějakého malého potůčku, kde to naneštěstí vypadalo podobně, jak v popisu v denících....

A bylo zle! Divocí mužové Krásky a Stínu totiž neměli pořádně vyluštěné deníky a bez Lucie, Anity a Mariany (která vstala z mrtvých), byli vedle. A tak bloudili sice kolem té pravé bystřiny, ale postupovali jen váhavě – marně hledali v okolních divokých stráních Dceru Černého stínu – svou jedinou naději.

Vyslancové angličtí Ruda a Hamár čekali netrpělivě a zoufale – večer se blížil, poslední autobus jel v 17 hodin, poklad musel být vyzvednut za každou cenu – ale malí taky museli autobusem domu! Nakonec se usnesli, že je nezbytné osudu pomoci. Hamár našel muže Stínu a Krásky a chtěl jim pomoci co anglický vyslanec. Ale ouha! Piráti už nevěřili nikomu a ničemu a donutili ho odložit zbraně, kráčet vpředu s dřevěným hrotem mezi lopatkami. Hrozilo nebezpečí, že ho nákej plašan bácne do hlavy míčkem, či bodne dřevěným nožem do zad a přivedí patovou situaci ve hře, neboť Ruda byl v tu chvíli bůhví kde, maje

jiné úkoly, na jejichž splnění závisel včasný odjezd. Zabití Angličana by tedy vše nenapravitelně zablokovalo – děj musí mít aspoň zdání logiky!

U ostrovních lagun se posádky konečně napojily na lodní deník a měly kráčet dále samy. Dle svého slibu daly Angličanovi svobodu. Ale i poslední úsek předlouhé cesty se nějak zadrhnul; Hamár nejdříve nahoře usnul na příjemně vyhřátém jehličí a pak zděšen seznal, že už se autobus skoro nedá stihnout. Znovu musel jít pirátům na pomoc, proměniv se tentokrát v Ducha Černého stínu. Lákal svým hlasem piráty k prameništi bystřiny pod temenem hory.

Konečně úspěch! Jednání, eventuelně boj o osud pokladu však musel být odložen. Oddílu hrozilo smrtelné nebezpečí! Nikdo si nedovedl představit hrůzy a muka, které by očekávaly piráty doma, kdyby se ten den nevrátili!

Byl to boj svým způsobem ještě těžší, než nalezení pokladu. Přinutit zcela vyčerpané nohy, aby překlenuly ještě v tu chvíli nekonečnou vzdálenost k autobusu. A navíc během necelé hodiny!

Ruda se zatím vrátil ke Klondajku autem a zalarmoval neúspěšné posádky Postrachu a Trolle, které se už dávno vrátili se zklamáním, že nedošly na konec stezky. V obrovském chvatu sbalily, vyběhly a z lesa se vyřítily na vteřinu přesně – autobus právě zabrzdil! Jejich nadšení, když zjistili, že poklad byl přece jen objeven, neznalo mezí. A bylo ještě větší, když jim úspěšnější přátelé předali KOUSEK PIRÁTOVA SRDCE, který pro ně vybojovali. Jedinou odměnu za celou hru.

Pro to malé kolečko ze dřeva, se znakem a srdcem, se časem vžil název TAMANGO a stalo se nejcennějším odznakem příslušníka oddílu.

Podrobnosti této části hry lze najít v následující legendě.

**Listy lodních
deníků (Tamango
zavěť)**

Samojediný zůstávám z těch, kdož mi věrni byli. Dokážu zemřít, jak jsem žil? Ta chvíle konce se blíží. A já, který jsem stokrát stál smrti tváří v tvář, který jsem vítězil i ve ztracených bitvách, mám teď obyčejný člověčí strach. Ano. Bojím se. Ne smrti – tu znám příliš dobře. Bojím se, že nebudu dost silný, abych dokázal důstojně a čestně zemřít. Víím už, že v boji zabit nebudu. Nemám už kam prchnout a španělský admirál obětuje třeba celou rotu – jen aby mě dostal živého. A vztáhnout sám ruku na svůj život? Ukázat, jaký mám strach? Nervat se o život do posledního dechu, i když je boj dávno prohrán? Toť zbabělost, která by poskvřnila všechny posvátné cíle, pro něž jsem se bil. To by byl výsměch druhům, jejich mrtvá těla vyšla zohavena z rukou španělských katů, i těm kteří padli v bojích a zašiti v pytlích rezných na dně lagun odpočívají.

Bože, vroucně se modlím k tobě, dej mi sílu, ať dokážu zemřít čestně. Ať nezradím to poslední, co mi ještě zbývá! Je to několik těchto listů, tajným kódem šifrovaných, jež nyní, sám a obklíčen, ukřívám ve skrýši umně zbudované. Lodní deníky, z nichž tyto listy s tajemstvím Tamanga jsem vyrval, odpočívají na místě mého posledního boje. Jistě budou nalezeny a oklamou mé nepřátele. Necht' seč domnívají, že nejdůležitější listy byly zničeny.

Já je však musím zachránit a ukrýt! Nevěřím, že by naše svatá touha a víra ve spravedlnost na tomto světě měla zemřít s námi! Musel se někdo zachránit mezi našimi spojky, v španělském zajetí, v přístavech. Musí se přece mezi poníženy a utlačovanými najít někdo, kdo znovu pozvedne vlajku Černého stínu. Znovu se musí před ní páni a vládcové třást! A těm statečným, kteří možná až po letech přijdou, odkazují poklad Tamanga.

Nechť ho využijí pro dobro lidí, jak jsem zamýšlel já. Štěstí druhých jim bude větším bohatstvím, než všechno zlato světa!

Poslední myšlenka patří mé dceři, krvi mé krve. Dej Bože, aby nikdy nezvěděla, kdo byl jejím otcem, necht' tajemství jejího zrození navždy zůstane utajeno! Neboť jinak dobře vím, že by to byla ona, kdo by pozvedla černou vlajku s velkým T – třeba sama proti všem. A zhyнула by – jako její otec.

Bože! Poroučím teď nebohou Duši svou do Tvých rukou a připravuji se na boj poslední. Odhalte podle listů těchto poklad Tamanga!

Buďte čestní a spravedliví

Tajemnou závěť našla posádka Černého stínu v ponuré rokli, zakopanou v zemi, v místě, které udával starobylý popis cesty. Byla ukryta v důmyslné skryši a chráněna znakem T. A s ní odpočívaly pod zemí také nečitelné čtvercové sítě – zašifrované stránky lodního deníku.....

Neschůdný potok od těch dob nese název Rokle Černého stínu. Toto pravily rozluštné listy:

„22-23-25 ústí 42mm od J a 140mm od Z“

A tak když souřadnice tyto a úhly námořní ve správné mapě si naleznete, zvíte, kde onen zapomenutý ostrov leží, jež jsem v dobách šťastnějších osídlit zkusil lidem svobodným. Vodní tok dle souřadnic naleznete snadno, pobřeží se držíce. Proti jeho proudu jest vám postupovati, až poslední chaty a příbytky zůstanou daleko za vámi. Tam lesem bukovým půjdete, pak houštinami kol vodních zákrutů, až místo podivné objevíte, kde proud vody se ukryje vašim zrakům. Tam v podzemních temnotách voda duní a v ní ukryta stopa má, bez níž pokladu dobýti nemůžete. Užijte však chytrosti, aby se to místo nestalo hrobem a pastí.

Když získali jste 2 šifry tajemné, vzhůru levým tokem se dejte do hloubi lesa. Nikdo tam nešel, jen já. Cesta na břehu pravém zcela jest olšemi zarostlá, až mizí. Potok se mořem trávy, bahna i lesíky hustými v nesčetných zákrutech prodírá. Tam na konci houštin dva smrky husté se větvemi o zem opírají na břehu levém i pravém. Tam míru uzlovou snažte se objeviti v jejich větvích. Bez ní pokladu dobýti nelze! Jestliže však jste k pařezu ohromnému, či k druhému přišli a ku stromu velikému, jež padlý u pařezu druhého potok přetíná, pak jste to místo se šňůrami minuli a vraťte se raději.

Máte-li šňůry, do lesa vstoupíte vysokého, přehledného, kde voda klidně a rovně protéká. Zde spěchati musíte, neb cesta tato dlouhá a jednotvárná jest. A pak vývrat obří a bažina vám oznámí, že jste k první laguně dospěli. Stavby u ní vás nepřekvapí. Je to sídlo opuštěné, které kdysi pro své věrné budovati jsem počal. Vzápětí druhou lagunou obejdete a znovu se k jejímu hlavnímu přítoku dostanete, jež povede vás do míst zaslíbených. Půjdete místy, kde po pravém břehu předlouhá paseka s oplocenkami osamělými stromy a pahýly se táhne, na břehu levém pak vysoký les.

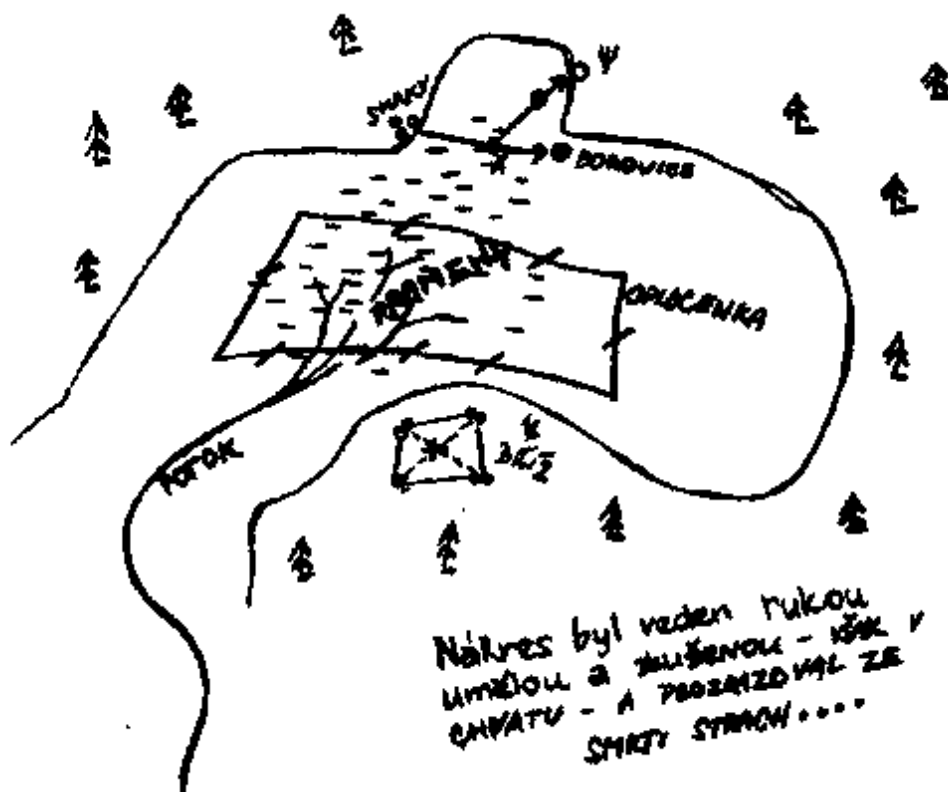
$X = S \rightarrow B \ 21U$ (21 UZLŮ OD SMRKŮ K BOROVICÍ)
 $X \rightarrow \Psi \ 23U$ (23 UZLŮ OD X K NEPTUNOVU ZNAMENÍ)

Jiné přítoky nejsou pravé – jen tento, který z východu do nejzazšího cípu laguny přitéká. Až na konec vysokého lesa pak dojdete, kde horské louce potok po kapkách vodu sbírá. Paseka s oplocenkami tam doprava ve velkém oblouku zahýbá. Vy pak vstupte v místa, kde les nehlouběji se do paseky zařízl a tam 7 bříz naleznete, jejichž paty vrcholy lichoběžníku tvoří. 3 z vrcholů vždy sestry hlídají; jen v rohu jediném stojí bříza jedináček. Tu hled' mít za svým levým ramenem až přes místo vyklučené vzhůru hledět budeš ku hvozdů protějšímu.

Spatříš zářez, výklenek do hradby lesa protějšího. Zleva 3 smrky veliké, zprava pak borovice velikostí svou vše přečnívá. Mezi nimi snaž se znamení Neptunovo spatřit. Ty tři body Trojúhelník tvoří. Jdi tam a nejprve od smrků k borovici měř dle šifry nalezené mírou uzlovou. Místo neznámé nalezneš a jak šifra ho značí, jistě víš sám. Z něj pak k Neptunovu znamení namiř a dle druhé šifry přesně měř.

Tak dostaneš se v místo, kde nenápadný Tamanga znak poklad střeží – toť úkryt štěstí vašeho, tam hledejte kus srdce mého, které dosud bije. Poklad, který získáte, bude pak i ve vašich srdcích. Využijte jej pro dobro mnohých lidí, jak jsem to chtěl učinit já,

ČERNÝ STÍN

POKLAD XVI. LEGENDA

Konečně se přídě čtyř galeon Černého stínu obrátily k vytouženému cíli. Nepomohla však opatrnost a snaha cestu utajit – dychtivých chamtivců bylo příliš mnoho. Nic nebylo platno, že nejdřívejší pronásledovatele rozdrtil Černý stín pod Gordonovým velením v kruté námořní bitvě.

A tak, když zakotvili u břehů Tamanga, nebyli sami. Jen dvě lodi dokázali sledovat Černý stín až sem, jedna plula pod španělskou vlajkou a její kormidlo svíral osobně don Miguel de Valverde de Coronado. Měl s sebou jen čtyři nejvěrnější důstojníky, aby se nikdo o tajemství nedozvěděl. Posádka ostatní nevěděla ničeho, kudy pluje a proč – ani na břeh vystoupiti neměla. Nestane se však tato chamtivost donu Miguelovi osudnou?

Druhá lodice, prostá a bez ozdob honosných, zakotvila v noci, tajně na druhé straně ostrova. Na stěžni vlála anglická vlajka. Dobří Britové nemohou připustit, aby jejich královna přišla zkrátka!

Věděli mužové Černého stínu, jak velice musí spěchat. Ale těžko jim bylo dvě desítky let staré stopy objeviti. Listy deníku, jež dlouho pod zemí odpočívaly, dávaly novým pánům jen mlhavé zprávy o tom, kudy vést kroky ostrovní divočinou, neschůdnou a pustou. O každíčkém z písmen zprávy zvlášť těžce uvažovati museli. Mnoho písmen též nečitelných bylo. A tak co chvíli stáli bezradně a nevěděli kudy dál – tak obtížná ta cesta byla.

A nevstoupili ještě příliš hluboko do vnitrozemí, když zpozorovali, že nejsou na ostrově sami. Nebylo těžké zjistit, že Španělům se hrabivostí zaslepily oči a dali se na cestu jisté smrti. A tak se střetli v úzkém, skalnatém údolí bystřiny. Mužové Černého stínu a osamělý don Valverde, jehož průvodci se od něho odloučili při průzkumu okolí. Statečný Španěl poznal, že prohrál.....

V závěru honby za tajemstvím Tamanga neměl již dosti prostředků a sil. Část jeho loďstvo zničil v Pacifiku starý irský vlk Mc Neil - jen jediná loď mu zbyla. A navíc ve své lakotě chtěl, aby cizí oči nepoznaly, o jaké tajemství vlastně jde. Chtěl sledovat činnost Bratrstva a zasáhnout v pravou chvíli – lstivě a drtivě. Byl přesvědčen, že piráti, kteří bojují za uskutečnění snů Černého stínu, poklad nerozdělí, aby mohl být použit pro blaho utlačovaných, pro rozkvět jejich nového sídla – Tamanga. Byl přesvědčen, že poklad bude opět ukryt – alespoň prozatím!

A nyní padl do vlastní pasti. Stojí tvář v tvář Martinově skupině. Muži jako skála, ve tvářích není slitováním, bambitky namířené. A za jeho zády vystoupil z úkrytu sám Martin:

„Otoč se, Migueli! Pohleď mi v tvář! Hleď, tu stojím sám a za mnou – volná cesta! Nechceme být vrahy. Přísahej na znamení Tamanga a staň se jedním z nás – víme, že ti čest není prázdným slovem. Jinak budeš muset prolít mou krev – sám sebe poskvrníš, abys svobodu získal!“

Miguelův povzdech zanikne v zachrastění taseného korku. Dříve než udeří, však zvolá:

„Nevěřím, korzáre, že tvá cesta vede k cíli! Ve světě závisti, podvodu, lži, zbabělosti a podle zrady nedokážeš vybudovat společenství spravedlivých! Bude pro tebe proto lépe, když zemřeš – a proto: Braň se, jak umíš!!!“

S posledním výkřikem udeřil jeho kord jako blesk. A Martin ustupuje. Krok za krokem. Již jedno střetnutí s vynikajícím španělským šermířem prohrál. Ví, že může spoléhat na jediné – na svou nadlidskou, dravčí rychlost a překvapení. Ranám Miguelovým uhýbá. Neoplácí. Snaží se neodkrýt. A náhle udělá něco neuvěřitelného, nečekaného, co se téměř nedá postřehnout! Martinův kord cinkne o kameny právě v okamžiku, kdy mladý korzár uhnul Miguelově výpadu a soupeř ztratil poněkud rovnováhu. Martin mu holýma rukama vyrve kord, proti němuž nemá šanci! Oba padají. Dvakrát se překulí. Odtrhnou se od sebe – a stejně bleskově vyskočí a vyrvou zpoza opasku pistole. Martin trhne hlavou tak prudce, div si neurazí vaz. A Miguelova kulka, vystřelená z bezprostřední blízkosti, mu poškrábe tvář.....

Pak už se musí bezbranný Valverde dívat do ústí nabitě pistole. Martin dokázal nevypálit – vyhrál válku nervů.....

„Opakuji ti znovu svou nabídku – dej se k nám!“ velí poraženému.

„Nepřijal jsem dobrovolně! Ze strachu před smrtí teprve nepřijmu! Víš, že nejsem zbabělec. Nikdy bys mi plně nedůvěřoval – a já nevěřím ve váš úspěch. A teď už střílej! Máš na tu ránu právo i podle nejpřísnějších soubojových pravidel.“

Avšak Martinova pistole padá k zemi – nedokáže zabít bezbranného. Miguel po ní skočí jako kočka. Avšak k překvapení všech ji obrátí proti sobě! Neunesl hořkost porážky a zhroucení svých snů. Nechť je mu tedy alespoň dopřáno, aby zemřel čestně, jako voják. Jako chlap...

Martin se nad ním skloní s opravdovou lítostí – a ním i ostatní. V naposledy vidoucích očích velkého nepřítele je mír a poslední dech jen jim šeptá:

„Jděte za svým přeludem.... přeji vám úspěch a štěstí. Dá vám mnoho práce vybudovat království spravedlivých zde na zemi.... avšak pohleďte! Já do něho nyní vstupuji....“

Dotkne se ruky, již mu Martin podává, ale oči pohasnou a z úst se vyvalí proud temné krve. Don Miguel Valverde umírá, avšak jeho duše je smířena s Bohem i lidmi.....

S donem Miguelem však zmírají i španělské naděje; neboť co jest platno, že se čtyřem španělským důstojníkům podařilo kdesi skrýt? Španělská loď nemá kapitána – a ve vodách kolem ostrova křižuje strašný Gordon Mc Neil jak hladový žralok. Španělé se stávají zajatci Tamanga.....

Zatím však skupina Martinova, která se nejdále probíla pralesem, zastavila svůj postup – marně zírají do zčernalých a potrhaných listin. Další cestu nelze objevit! A v tuto osudovou chvíli k nim přichází neznámý cizinec. Prostě oděný, skvěle ozbrojený. Pevný pohled, jistá ruka a v ní – znak anglického království! Nabízí svou pomoc a jeho slova nejsou planá, ví překvapivě mnoho! Krok za krokem vede piráty podle starých deníků, stále vzhůru proti proudu. Objevují nová a nová místa a značky, ze kterých jako by dýchala síla Černého stínu. Poklad Tamanga je blíž a blíž. Avšak piráti stále víc a více propadají vlivu tajemného Angličana. Bedlivě střežené listy deníků se nakonec dostávají do jeho rukou!!

A tehdy se hory Tamanga poprvé zachvějí a strašlivé zakvílení je slyšet vůkol....

Angličan je náhle jedním z nich. Jeho břitké, ocelové oči lstivě těkají kolem. Jedna pětina pro anglickou korunu! Tak zní zákon korzárů. Tak bude muset Bratrstvo Černého stínu platit královně za pomoc a ochranu....ale za jakou vlastně!?

Piráti jsou již velmi blízko cíle. Na pobřeží temné laguny je Angličan opouští, avšak slibuje, že se objeví v pravý čas. Dobře ví, že tam v prameništi říčky nebude bezpečno. Poteče krev! Piráti pak dál po znameních v korunách stromů sami pátrají – a když zbloudí, vede je tajemný hlas.

Nakonec se zastaví, utvořivši němý kruh a v posvátné bázni hledí na maličký Tamanga znak, jenž jim oznámil, že došli na konec stezky. Brzo již ohromná lodní truhla denní světlo spatří a poklad ceny nesmírném zaslepí jejich oči. Jak s ním naloží???

A když bednu otevřeli, uskočili od ní, jati bázni posvátnou. Tam mezi nepřeborným množstvím zlata a kamenů drahých bilo a tepalo živé lidské srdce, čisté a krásné, jako z rudého korálu tesané. Oči pirátů však se brzy zaleskly hrabivostí. Lesk zlata působil mocněji, než zázračné srdce.... Nikdo si nepovšiml tajemného temného stínu, který náhle vyrostl na pokraji protějšního lesa a v zoufalství vztáhl ruce k nebesům, jako by v nich hledal ochranu.

Muži jako supi vrhli se na kořist. V tu chvíli se hory Tamanga podruhé hrůzou zachvěly, kvílení se ozvalo v korunách a přízrak, jež nikdo z rozvášněných neviděl, klesl na kolena.

Ne všichni se však nechali zaslepit leskem zlata, mrtvého kovu. Hle! Martin jest prvním, kdo bere zbraň, aby zachránil nedělitelný poklad. Všechny čepele jsou rázem venku – a co chvíli může zaznít bojový ryk. Nejvěrnější se staví za Martina. Je jich jen hrstka a čeká je nerovný boj a smrt. Avšak přemoci tyto nepřemožitelné bude stát množství krve a životů. Všichni to ví – a nikdo se neodváží zaútočit první.

Tak stojí proti sobě. Spravedliví proti zaslepeným. Jenže k podivení všech náhle Martin váhavě sklopí zbraň – a pak ji pomalým štítlivým pohybem odhodí. Po něm i Alonzo, Lucie, Anita. Pochopili.....

Nač bránit poklad Tamanga před vlastními lidmi? Jakou cenu by měl, jsa vykoupěn krví druhů? A proč vlastně zakládat nějaké společenství spravedlivých, když na samém jeho počátku má být poskvrněna památka Černého stínu zločinem nejtěžším, chamtivostí a zradou. Ať se tedy ti hlupáci oboří na poklad a rozeberou jej, prohýří a roztahají po všech koutech světa!

Martin ale neuvidí takový konec, protože cesta ke zlatu a bijícímu srdci vede přes jeho mrtvolu. Odvaze několika zbabělců teď narostla křídla, když vidí Martinovy pistole i kord u jeho nohou. Několik dobrých ran šavlí – a bude po všem...

Martin v těch posledních chvílích života sklonil ruce do zlaté truhly a uchopil tajemné srdce, aby je zvedl co nejvýše. Pochopil, že dokud bije, pořád bude naděje. Nikdo na něj nesmí dosáhnout! Útočníci se zastavili tak náhle, jako by před nimi vyrostla zeď. Tajená síla je srazila na kolena. Síla přátelství, která by jim nedovolila udeřit na bezbranného druhu. A pak užasli všichni, neboť spatřili, že srdce začíná žhnout a posléze hořet přejasným plamenem. Martin je stále drží, přestože se mu škvaří kůže v dlaních a bolest je větší, než může snést.

Nakonec žhavé srdce pukne, rozskočí se na drobné částičky. Všechny stejné. Žhnoucí. Jasně a zářivě. Ztrácí záhy svou palčivost, jen jas jim zůstává. Užaslí bojovníci Bratrstva je sbírají a znovu žasnou: je jich přesně tolik, kolik je bratří a sester Černého stínu!

Nikdo si nevšiml, že černý přízrak v lesních houštinách zmizel. Jeho srdce splnilo svůj úkol a může snad konečně klidně spočinout....

LIST POSLEDNÍ,

jímž Duch Černého Stínu zapřísahá piráty, aby se správně rozhodli.....

aposled obracím se k Vám, mužové a ženy Černého stínu, neboť jen ve vás vkládám poslední naději, že má duše bude moci klidně odpočívat a nikomu již nenažene hrůzu můj černý přízrak.

Dokázali jste projít těžkými útrapami. V mnoha bojích a těžkostech jste ukázali, že Vaše srdce jsou čistá a plná touhy po spravedlnosti. Objevili a vybojovali jste si TAJEMNÉ TAMANGO. Někteří z vás pak prošli i cestou nejtěžší – k pramenům bystřiny, kde pod temenem hory poklad byl ukryt. Došli na konec stezky i přesto, že mnohokrát podlehli vlastní slabosti a malomyslnosti a Poklad vyzvedli, ač ne zcela vlastní silou, ale spíše lstivostí a prohnaností vyslance anglického a v závěru cesty zas vedeni jsouce k cíli hromovým hlasem Ducha Černého stínu.

Vězte však, že vyzvednutí pokladu neznamena ještě vítězství Černého stínu a mé vysvobození! O tom rozhodne až způsob, jakým s pokladem naložíte – teď přichází chvíle nejtěžší, kdy jediným nesprávným rozhodnutím můžete vše zničit a mně Černému stínu, navždy uzavřít cestu ke spasení.

Ti, kdož správné řešení naleznou, vykonali pro vítězství stejně mnoho, jako ti, kteří po nečetných útrapách poklad vyzvedli. A tak přemýšlejte usilovně!

Víte předobře, jaký cíl vytkli sobě bratří a sestry Černého stínu. A z tohoto cíle vycházeti musíte! Snad se může Vaše království cti udržet, ale i tehdy, zůstane-li pro svět tajemstvím! Opatrně zvažte, jak odpovědět vyslanci anglickému, co odpovědět vlastnímu lidu, až tázati se bude po podílu z kořisti.

Vkládám nyní tedy osud Duše své i svého srdce do vašich rukou. Tuším, že jsem ku své záchraně zvolil ty právě, že jsem pomáhal lidem čistého srdce. Věřím, že můj přízrak již nebude muset nahánět hrůzu pokojným lodím. Věřím ve šťastný konec Tajemného Tamanga. Věřím v jeho osamělý a klidný život v míru....

VĚŘÍM VÁM VŠEM

.....oddíloví bojovníci skutečně vyzvedli „po nesčíslných útrapách“ bájný poklad – veškeré oddílové nugety, starožitnosti a posvátné věci, hýčkané generacemi předků. Jak s ním naloží? Pokud se o poklad rozdělí, ztratí oddílové peníze cenu a Duch oddílu, který přebývá v posvátných předmětech, zmizí v nenávratnu. Jediná, kdo dokonale ovládá legendy a také

jim beze zbytku rozumí, Lucie, však ochořela – a piráti již v duchu dělí oddílový poklad a těší se na tučný podíl. Je to hra – a přece vzniká pro oddíl a jeho morálku obrovské nebezpečí. Přichází Den rozhodnutí. Oddíl má odpovědět na 3 otázky – a dokončit tím Legendu. Lucie tu není. Nastává děsný ryk, vřava, hádky. Nikdo si není ničím jist.

V tomto zdivočelém pekle plném vášní, je čten LIST POSLEDNÍ a pak se znovu otevře tajemná bedna s poklady:

„Máte před sebou veškerý oddílový majetek, za nějž můžete v oddíle získat vše – nuže pojdte a berte plnými rukama!“

Takto zní první záludná otázka – a po ní nastane klid. Malí hamouni, kteří tomu příliš nerozumí, by rádi hrabali v lesklých mincích, ale jsou rázně okřiknuti svými kapitány. Bedna se zavírá; děti se pokladu vzdaly. První nástraha je překlenuta!

Na shromaždiště dorazí muž s listem:

„Nesu poselství od kapitána Gordona, Martine! Ptá se, co učiníme se zajatými Španěly?“

Hádka opět vzplane. Španělé ostrov opustit nesmějí; jejich masakr a krveprolití však do hrdé a pyšné legendy jaksí nezapadá... Padají různé, většinou nesmyslné návrhy. Nakonec uprostřed řevu a hádek přece jen zazní nesměle to, co by si asi přál slyšet Černý stín: „Což aby se stali členy Bratrstva?“

Vyděšení Španělé i vedení s úlevou souhlasí. Je to dřina – ale jde to i bez nemocné Lucie – Zuzany. Druhá past sklapla naprázdno.

Ale je tu poslední cizinec! Odporný Angličan ještě může Tamango zradit. Je to statečný námořní důstojník, jehož jméno zní – Barnett. Mladý muž si sice před sněmem pirátů zoufá, že nepoznal otce a od malička po něm marně pátrá, ale piráti jsou zhlouplí pachem krve. Legendy znají špatně a souvislost s Thomasem Barnettem, pobočníkem Černého stína, nikoho nenapadne. Vyzývají Angličana i jeho pobočníka na souboj. V krvavé seči nejprve skolí udatný Čajka – Barnett jednoho z pirátů, jeho druh však zhyne kulkou Vršákovou. Vršák sám však podléhá na meče Barnettovi! Teprve Gordonův meč vše vyřeší a Barnett padá mrtev...

Na zem skanula nevinná krev – to znamená, že Černý přízrak bude muset bloudit dál...

Příběh se tedy konce nedočkal, všichni cítili, že ač vyhráli, byli poraženi. A proto dejme slovo poslední etapě, která vlastně již neměla být hrána a poslední legendě, která již neměla být psána.

Po měsíci, v hluboké zimní noci, ozvalo se Tajemné Tamango znovu a naposled. Vyzvalo Bratrstvo k osamělé cestě lesem a plnění nelehkých úkolů. Zároveň naznačilo, že tu nejtěžší bitvu bude muset každý vybojovat sám, ve svém srdci. Na stanovištích nebyli rozhodčí, jen zpráva, co se má vykonat. Jediným, kdo kontroloval hráče, byla jejich čest. Bylo to poprvé, co se Brontosauři o něco takového pokusili. Nikdo nezjišťoval, zda někdo nešvindloval. Pravda a čest zlomily kletbu Černého stínu, svíčky členů bratrstva ozdobily jeho Náhrobek v temnotách nočního lesa.....

Od těch dob nikdy nikdo v oddíle nemusel dokazovat a přísahat, že mluví pravdu. Věřilo se i tomu, kdo lhal – a on sám od sebe pak musel sklopit hlavu studem. Duše Černého stínu odpočinula v pokoji.....

ZÁVĚR

V NĚMŽ DŮŠE ČERNÉHO STÍNU
KONEČNĚ NALÉZÁ KLID .....

Život mladého Angličana vyprchal. Bratři a sestry Černého stínu mu vzdali čest, neboť zemřel statečně – a to dovedli ocenit. Netušili, že prolitá krev je oddělila od Černého stínu. Netušili, že rukou rváče Gordona zemřel syn Thomase Bernetta.

Netušili – a přece na ne padla tíseň – cítili, že prohráli, přestože dosáhli vítězství. Jejich ostrov nebude objeven a mohou se cítit bezpečně. Ale prolili lidskou krev. Jejich srdce nebyla čistá, neboť prošli tisícovým násilím. Byli vězněni, mučeni a pronásledováni. Byli však jako svobodní orli v oblacích a ránu opláceli ranou – neboť nemohli jinak. A násilí okovalo do tvrda jejich srdce – statečná, věrná a čestná – nikdy však čistá a nevinná.

Marně se snažilo Bratrstvo Černého stínu splnit úkol, jenž na sebe vzalo. Co bylo platno, že jeho lodě vítězily v bitvách a byly očekávány s nadějí na všech ostrovech a ve všech přístavech, kde žili utlačovaní, hladoví a bídní. Co bylo platno, že zlato Tamanga zachránilo mnoho spravedlivých. Vždyť to byla jen veliká almužna a nemohla pomoci všude, všem a vždy.

A mezi členy bratrstva nebylo vždy tak, jak mělo být..... Uvykli příliš boji a násilí. Viděli téct mnoho krve – a mnoho sami prolili. Nebylo mezi nimi úplné spravedlnosti, cti a bratrství.

Duch Černého stínu oněměl v zoufalství – nenalezl klidu a pokoje. Lid, ve který doufal, dobyl Tamanga svou silou a statečností, ale poskvnil přitom svou duši...

A tak členové Tamanga dále žili, bojovali a umírali v nekonečných bitvách. Přicházeli noví – vždy stateční a věrní. Mnohdy byli i čestní – nikdy však čistí! Zapomínali zvolna na veliký úkol, a tehdy museli slýchat zoufalý mužský pláč v pralesních stínech svého ostrova. Tehdy noční hlídky na lodích umírali hrůzou, setkávající se s tajemným stínem v černém plášti, s křídovou tváří, jehož oči měly barvu krve a žhnuly jako uhle....

Ten stín se neztratil z moří, ani když poslední potomci bratrstva zmizeli mezi obyčejnými lidmi a nikdo z nich již neznal onu posvátnou větu o osmi slovech; bloudil dál, bez naděje, cíle a konce a stále hledal společenství lidí, jejichž srdce a duše jsou čistá.

ikdo už nerozluští, jak podivnými cestami se příběh Tamanga dostal v polorozpadlých listech a po 300 letech do malé země, která neměla moře – a snad právě proto tam lidé po něm tolik toužili – vždyť každý člověk cítí, že moře je jeho kolébkou, každému šumí v jeho nekonečných dálkách sladké slovo svoboda.

Stránky těch kronik otevřely děti – plné touhy po volnosti a plné fantazie. Uvěřily příběhu a nečetly jej, nýbrž žily. A tak znovu vstal z mrtvých odvážný Martin, jehož oči nutily lidi věřit a jít až na konec stezky... Objevil se starý a zlomený Alonzo, jenž nebyl v boji mnoho platen, ale jehož rady bývají vždy moudré a cenné. Našla se i krásná a v boji odvážná Anita, kterou bolest a strach nedokázaly zlomit... Byla tu dcera Černého stínu Lucie, jež vedla bratrstvo v dobách nejtěžších a neuměla se nikdy smířit se zlem a bezprávím,

nečestností a lží. Ožila Mariana, plná nekonečné dobroty, čistoty a citu – a mnozí další, bezejmenní bojovníci, kteří všichni byli odhodláni obětovat vše pro nové Tamango.

A tehdy z dětských úst znovu zaznělo prastaré heslo: „Úkryt vašeho štěstí střeží daleko odsud Tajemné Tamango!“

I uslyšel tu větu temný přízrak, ožil a procitl. Rozhořelo se opět spící srdce – Černý stín poznal, že nyní bude splněno to, co nedokázali vykonat stateční, čestní, nezlomní, ale krví zbrocení a pošpinění Martinovi korzáři. Poznal, že děti které otevřely stránky deníku, dovedou být stejně odvážné a bojovné – i když svírají v ruce jen míček a dřevěnou dýku – a navíc – jejich srdce jsou čistá.

A tak se v malé zemi rozhořely veliké boje, prošly se nekonečně těžké cesty a mladí bojovníci prožili muka a utrpení – stejně jako v příběhu. Ale po bojích padlí vstávali, čestní mužové i padouši a se smíchem odcházeli do svých domovů – ruku v ruce opouštěli říši fantazie – vždyť byli všichni kamarádi – piráti i Španělé.

A pak se ve snu mnohých zjevil Černý stín....

Ale nenahnal dětem strachu, jeho oči ztratily zlověstný rudý žár a byly plny lásky a jasu a jeho tvář se usmívala. Pomáhal jim pak v jejich hře, když nevěděli, jak dál. Nikdo z dětí v těch chvílích nepochyboval o jeho jsoucnosti. A Černý stín poznal, že nyní už opravdu jeho duch dojde klidu.

Nalezl společenství lidí čestných, statečných a věrných, jejichž srdce byla čistá.....

KONEC LEGENDY

Vážený čtenáři!

Věř, že tento příběh je pravdivý a skutečné jsou děje i postavy. Skutečný je i Černý stín, jemuž členové oddílu pomohli nalézt klid a zlomit kletbu věčného hledání.

Skutečné je i konečné vítězství cti, pravdy a statečnosti nad lží a nenávistí, jež přišlo onoho listopadu rychleji, než kdokoli v oddíle čekal. Ti členové, kteří to pamatují a litují, že se neúčastnili jako ti bývalí, však nemusí být smutni.

Neboť skutečný boj se lží, závistí a zlobou teprve začne – či spíše nikdy neskončí. A bude ho dost na celý život pro toho, kdo má dost odvahy a vůle ho vést. Ale pozor! Ten statečný černý bojovník si musí uvědomit, že i poté slavné revoluci zůstane sám – a proti mnoha. Stejně jako Bratrstvo v našem příběhu.

To však ještě neznamená, že nemá pravdu.

To neznamená, že nemůže vyhrát!

TAMANGO = KOUSEK HOŘICÍHO SRDCE

PIKÁTA ČESTNÉHO STÍHU

Poklad Tamanga nebyl rozebrán; chrání jej skupina čestných mužů a dívek, kteří jej dovedou využít ve prospěch lidí. Pro sebe nezískali nic – jen kousek hořícího, vroucího srdce. Avšak ti, kteří celou hru vlastním srdcem prožívali, zklamáni nebudou.

Až po létech, snad náhodou se vám ten kousek srdce dostane do rukou, vzpomeňte si na mnohé těžkosti, které jste při hře překonali. Na čest a přátelství, kterážto slova vás provázela po celou hru. Na kamarády, kteří se obětovali pro vás – nebo vy pro ně. A taky na ty špatné, kteří zlomek srdce s úšklebkem odhodí. Nestál přece nic – a nic se za něj nedá koupit. Tak co s ním! Ti netuší, že zahodili mnoho....

Kus svého dětství, kus srdce, které bylo ochotno být pro kamaráda, kus vzpomínek a vyprávění, které bude možná jednou chybět jejich dětem. . . .

